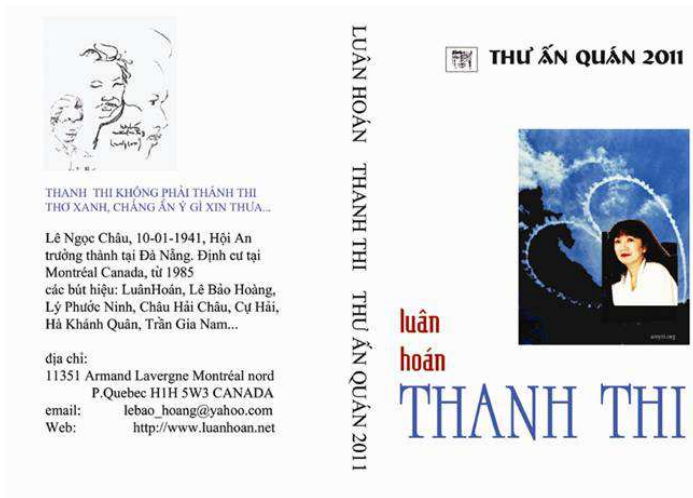

THANH THI

LỜI MỞ Trần Hoài Thư

Đôi với người yêu thơ, tên tuổi Luân Hoán không xa lạ gì. Nhất là đôi với những người sinh ra và lớn lên trong chiến tranh... Đọc thơ ông, chúng tôi cảm thấy thật gần gũi, bởi lẽ thơ ông nẩy mầm từ cuộc sống, từ trái tim.

Cảm ơn nhà thơ đã tin cậy giao phó tập thơ cho chúng tôi chăm sóc và thay mặt gửi đến biểu tặng bạn đọc như một

phần phụ bản đặc biệt của tạp chí Thư Quán Bản Thảo số 47, chủ đề giới thiệu nhà thơ Luân Hoán.

Và cũng là dịp để chúng tôi tri ân một tác giả chẳng những đã đóng góp rất lớn cho nền văn học miền Nam và hải ngoại, mà còn đóng góp cả một phần thân thể yêu quý của mình trong chiến tranh, qua một bàn chân trái để lại trên chiến trường trong tuổi thanh xuân.

Trân trọng.

Thay mặt cơ sở Thư Án Quán & Tạp chí Thư Quán Bản Thảo.

Trần Hoài Thu

email: tranhoaitu@verizon.net

&

Nội Qui

mặc dù ta chẳng ra chi
yêu em cũng có nội qui đảng hoàng:

một là phải biết mơ màng
hai là đừng quá chàng ràng kẻ bên

ba là giả bộ lem nhem
vần về làm dáng là tên nòi tình

bốn là vừa đủ thông minh
phỉnh em đúng lúc, làm thình đúng giờ

năm là giữ chút phát phơ
lúc đi khi đứng biết vào biết ra

sáu là sành điệu, đào hoa
ăn chơi một chút gọi là dân sang

bảy là hài hước, nghiêm trang
đi đôi ăn khớp nhịp nhàng cùng nhau

tám là hiền trước dữ sau
quản lý được cả cái đầu trái tim

chín là nuôi dưỡng cặp chim
ăn tốt hót tốt hồn nhiên thanh nhàn

mười là chân thật, đàng hoàng
yêu em thương cả họ hàng nhà em

mười điều đơn giản, thế nên
tôi nghiêm túc chẳng dám quên điều nào

ai cần ký thác đời vào
mời mau đăng ký bây giờ, làm ơn !

Nếu Như

nếu như còn sống một ngày
tôi quyết dành cả suốt ngày hôn em

nếu như còn sống một đêm
tôi sẽ nằm áp lên em cầm chùng

nếu như còn sống một tuần
tôi sẽ nhất định không ngừng làm thơ

nếu như còn sống một giờ
tôi quyết cố gắng giả vờ tỉnh khô

nếu còn một tháng phát phơ
tôi gọi bằng hữu tán vào tán ra

nếu còn một năm tà tà
tôi về thăm lại cửa nhà năm xưa

nếu còn mười năm nắng mưa
tôi sẽ trở lại như chưa có gì

còn hai mươi năm, làm chi ?

có lẽ tuân thủ tùy nghi, tùy thời

nếu như hấp hối đến nơi
tôi nằm vuốt cái bụng tôi mỉm cười

Vùng Thanh Thoát

một bữa nợ tình cờ tình nghịch đặt
bàn tay che vừa kín cửa thiên đường
thân phát sốt theo động tiên vun mãi
trời không mưa mà tay ngấm mật hương

sự màu nhiệm vẫn từng giây biến hoá
từ u mê bỗng linh hoạt khác thường
rồi từ đó mỗi ngày tôi mỗi đặt
bàn tay lên cõi sống văn chương

nhận rất rõ mình trưởng thành từng phút
qua khe hoa mướt ngọt tình sương
đời ghen tức lắm lần ngăn tay đặt
nên đôi khi tâm thức thiếu bình thường

em, nghiệp chủ kho tàng vô giá đó
riêng mà chung nhờ đồng dạng môi trường
cùng thanh thoát mở lòng cho tay đặt
nên thơ thơm từ thềm cửa thiên đường

cảm ơn lắm ngọn đời linh hiển mộng
chúm chím cười chờ phân phát yêu thương
đã quì gói bao lần không đếm nổi
và còn hơi nguyện tiếp tục cúng dường

em nghiệp chủ, năm nghiêng hay năm ngửa
đứng hay ngồi không sai biệt nguồn hương
điều kỳ diệu của từng lần tay đặt
đều ban cho những khác biệt lạ thường

tôi đã lớn đã khôn từng bữa một
vẫn nức lòng chờ đợi lớn khôn thêm
05-7-2008

Say

chưa lớt dạ giọt rượu nào
nhưng sao chao đảo muốn nhào bốn bên
hoá ra là tại vì em
váy cao sải bước chênh vênh phố chiều

đẹp thì không đẹp bao nhiêu
chỉ lấp ló những diễm kiều bất nhơn
cái thì trắng trắng trơn trơn
như được ngâm rượu đã hơn ngàn ngày

cái thì phảng phất màu mây

chùng như hương rượu đang bay chập chờn
lim dim hít một hơi tròn
nghe khắp da thịt bồn chồn nôn nao

quả nhiên em là rượu đào
loại rượu chẳng uống ào ào được đâu
phải ngậm cho môi ngấm lâu
cho mạch hạnh phúc len sâu tế bào

rượu em, say chẳng dật dờ
say chẳng cần phải làm thơ làm gì
mỗi lần say chỉ muốn đi
loanh quanh mười phút nhâm nhi chuyện đời

tử lượng tôi chỉ vậy thôi
chưa chắc Lý Bạch hơn tôi điểm nào
03-7-2008

Cố Tật

ta xưa vốn nhất gái
gặp em thường quay đầu
rồi len lén ngoái lại
nhìn trộm từ phía sau

ta xưa vốn đại gái
gặp em nào cũng mê
tưởng chết nếu không thể

được cùng em hẹn thề

ta xưa vốn chưa biết
yêu nhau làm những gì
nắm tay còn chưa dám
nói gì những chuyện chi

ta xưa vốn ngỡ ngáo
chưa yêu mà đã buồn
chưa có đã sợ mất
chưa ngã đã bị thương

ta xưa khờ như vậy
ta chừ đã ra sao ?
hình như không khác mấy
vẫn giữ y bản sao !

vẫn nhất gái, đại gái
vẫn lơ mơ khù khờ
chỉ tham lam hơn chút
năm, bảy em, hồng sao !

đầu đêm 09-12-2010

Yêu Và Thất Tình

đâu có yêu ai để thất tình

chỉ toàn thích những em xinh
sống là của biển vô cùng tận
chưa tiến thêm lên đã quay mình

cứ thế mà giàu những ước mơ
nhiều khi còn bạo phổi làm thơ
em Y, em X, em J ... nữa
thật giả thành ra khá mơ hồ

cho dầu rằng yêu hay là không
thất tình cao lắm cũng vài năm
trái tim không hạn bao nhiêu chỗ
nhưng dễ dầu chi em mãi nằm

thơ thân nhiều khi chỉ vẽ trò
mười thằng thi sĩ chín ngài cho
nhớ thương bành trướng theo con chữ
một gã đường như giới giả đò

em cứ tha hồ hãnh diện đi
trăm năm còn mãi nét xuân thì
từ trong máu thịt người thi sĩ
lắng đọng thơm tình ngọn tuyệt thi

thơ mới cũ gì cũng có em
dầu “tân hình thức” cũng xêm xêm
mắt môi mộng ngực linh tinh nữa
những thứ tình yêu vốn rất thèm

tôi bảo chưa yêu, em có tin ?
ghê chưa, tôi quá đổi hợm mình

nhưng thôi, tha thứ em yêu nhé
em có tôi và tôi có em

01-12-2010

Võ Công Thi Sĩ

ôn thương luyện cước mỗi tuần
sao ngơ như thể chưa từng đụng tay
đường quyền luyện cũng rất hay
không sần biểu diễn uổng dày công phu
riết rồi thành ngài thầy tu
Thiếu Lâm Thiên Tụ mịt mù năm xưa

cước quyền không thể múa bừa
phải ra bài bản mới vừa nhãn quan
bàn tay mạnh nhưng dịu dàng
hai chân trụ vững nhịp nhàng theo chân
tiến thoái đừng có phân vân
dứt khoát từng cú đấm gần đá xa

đan điền vận khí công ra
tung đòn chính xác mới là tuyệt chiêu
võ công chỉ có bấy nhiêu
nhưng áp dụng cả trong tình yêu em

Nhìn

nói xong hai tiếng “già rồi”
hình như ta đã nghỉ chơi thật rồi
không nhìn đất không nhìn trời
nhìn xuống sông mũi thấy hơi hơi lồi

không nhìn thấy được cặp môi
cái cằm và mấy sợi râu dưới cằm
vật gần đôi mắt tối tăm
nhưng hình như thấy rõ trong lòng mình

thấy cả trái tim rung rinh
vì bao nhiêu mỹ nhân rình giành nhau
một cô chiếm lĩnh khúc đầu
hai cô nằm giữa cái bầu tình yêu

năm bảy cô bơi dập dìu
lênh bênh nổi giữa thủy triều đỏ đen
mùi hương xuân nữ mon men
vào hai tâm thất nở sen thơm hồng

nhìn lui nhìn tới tấm lòng
chỉ là nhi nữ lòng vòng thôi sao
trái tim ta có lẽ nào
linh tinh như giắc chiêm bao dở chừng

không nhìn thấy được sau lưng
thì thôi nhìn xuống giữa chân xem nào

già đâu mà già, tào lao
đầu gối mắt cá bảnh bao vô cùng

có chãng đôi chút ngại ngùng
bẽn lễn như thuở chưa từng biết yêu

Chợt Thấy Nụ Tình Xưa

tưởng rằng lòng rất bình an
hóa ra có chút bàng hoàng, băng khuâng
nghìn trùng xa chợt hoá gần
như hơi thở chạm tay chân ngày nào

vẫn còn đây cái hàng rào
nằm trong hẻm nhỏ mở vào lòng ta
lấy hồn tưởng chỉ thoáng qua
sao trong đuôi mắt mở ra ngàn trùng

vẫn còn nguyên nỗi ngại ngùng
buổi chiều gót biếc ghé chùng tiếng thơ
những con cá nhỏ trong hồ
thong dong hay chỉ giả vờ lắng nghe

cái gì như chút sắt se
ngày xa xưa ấy thoáng đè nội tâm
mảnh dăm yên ngủ bao năm
chợt ngo ngoe thở, hương trầm xót xa

hoá ra là vậy, hoá ra
nụ tình khác với nụ hoa rất nhiều

Chân Dung Một Người

người xưa, không hẳn người xưa
anh cũ – không cũ, như vừa gặp nhau

người chợt trở lại trong đầu
và trong tí tắc rơi sâu xuống lòng

cái lòng nhỏ nhỏ cong cong
lâu năm đều nhịp vẫn không biết già

người tìm lại gót chân hoa ?
một thời người đã tà tà ghé chơi

hương thơm vẫn ám ghé ngòi
dù trong khoảnh khắc thả đời xuống thơ

tôi hôm xưa, tôi bây giờ
và trăm năm vẫn gã khờ vô duyên

nhìn hình người, bị thôi miên
cái hồn cái vía đảo điên phương nào

mượt mà vài phút chiêm bao
nhớ người nhớ cả ngôi sao cuối trời

loay hoay nhớ cả cái tôi
nhớ luôn cái chỗ thường ngồi làm thơ

người ngày xưa, vẫn bây giờ
da nâu mắt ướt môi chờ băng quơ

ngắm hình đầu dấm làm thơ
chỉ là nỗi nhớ vẫn vợ làm phiền

trông thẳng rồi liếc nhìn nghiêng
làm sao từ chối cái quyền được yêu

thời son trẻ nhờ biết liều
nên người cho phép con điều có giây

điều nào mà chẳng biết bay
gió nào đỡ nỗi điều bay cả đời

lý cùn, sự cạn mua vui
ước gì lấp nỗi ngậm ngùi thoáng qua

nhìn người, nhân ảnh hôm qua
mà sao thấy trái tim ta, lạ kỳ

cảm ơn nhan sắc xuân thì
cảm ơn chữ nghĩa nhiều khi mơ hồ

cảm ơn kẻ chuyển ảnh vào
hộp thư điện tử bất ngờ, tuyệt thay

sớm mai 30-7-2009

Nhà Hoa Súng Ái Nghĩa

ta chẳng có tài gì hay ho cả
ngoài ngón nghề tán gái rất nên thơ
em khuê cát, ta như chàng bán dạo
nhưng đã yêu, chưa biết ngại bao giờ

lần thứ nhất tình cờ em qua ngõ
quá bất ngờ đành ngẩn mặt trông theo
ánh mắt ta, điện dưới trần cao thế
chỉ đủ giúp em biểu diễn vòng eo

sau mánh lối điều tra vội vàng hiệu quả
ta mở ngay chiến dịch trông vờ
phải nắm chắc từng phân nhan sắc
để mở tình đón nhận cánh chim rơi

em mới đến trọ, sau nhà ta mấy bữa
có nghĩa là em thường phải về ngang
chẳng có thể bắt ghé ngồi ngoài cửa
để hồ đồ thưởng thức nét dung nhan

ta lập tức xoay lại chiều bàn học
mặt hướng ra đường nay thay lại tấm lưng
một chiếc gương đủ to để thu đời phản chiếu
có cả em trong dáng bước ngập ngừng

rất nhiều bữa em liếc vào kín đáo
rất nhiều lần em ngoái lại băng khuâng
đôi mắt to hàng chân mày khá đậm
cánh mũi thon giúp đỉnh ngực phập phồng

ta quả thật rất vụng về mô tả
chân dung em không thuộc dạng Thúy Kiều
cũng chẳng giống Kiều Nguyệt Nga của Lục
giản dị bởi vì đúng dạng ta yêu

sẽ rất nhãm nếu vẽ em bằng chữ
hay bằng thơ bằng nhạc ba hoa
xin nói gọn: em là tuyệt sắc
đệ nhất giai nhân trong cõi người ta

ta thú thật chưa làm thơ tán gái
ngộ em rồi cũng muốn thử tài chơi
ngồi một chặp thơ tình ra cả đống
chỉ hình như chưa đúng độ tuyệt vời

thơ viết nhiều làm sao cho em đọc
gởi báo đăng là chuyện đương nhiên
báo chạy đủ cả tên người được tặng
mà xem chừng rất đối vô duyên

tìm mọi cách quen cậu em sau xóm
và trời xanh không phụ kẻ có lòng
ta đã được theo em về Ái Nghĩa
ta đã nhìn thật rõ nét mi cong

chỉ vậy thôi rồi từ từ phai nhạt
cũng sau khi thăm chị ở Hội An
em hiền hậu đã trở thành y tá
còn ta đây là thương binh tan hàng

đời chẳng như sông chỉ vài ba nhánh
ta trôi xa thật quá đổi tứ tung
mỗi một chặng lượn một nhánh hoa súng
em cũng là... đóa hoa lạc trôi sông

Nhớ Tiểu Thư Đại Lộ

một thời em gọi ta là “ông”
ta vẫn tin em đã phải lòng
ta ngây thơ lắm, lạc quan quá ?
không phải vậy đâu, tình rất nồng

chữ “ông” của em rất dễ thương
không hề bám víu bụi cải lương
cũng không kiêu cách tình tứ quá
giản dị y như chuyện ngày thường

nhớ chưa bao giờ dám nắm tay
ngồi gần lắm, cách một cánh tay
thường thì hai đứa bên bàn học
cuốn vở chuyện hơi nhau tối ngày

cũng lắm khi ngồi cùng ăn cơm
ta thường ăn chực, biết sao không ?
lỡ ghiền ngón biếc em đưa chén
quên cả ngại ngùng nhiều lần đơm

cũng đã đôi lần nằm chung giường
nhìn trăng rằm sáng mát quanh vườn
giữa hai ta có đôi cô bạn
mà ngấm hương em, thật bất thường

từng đã theo về tận quê em
vẫn vợ đứng ngó cái bậc thềm
mái nhà rường lớn như đình vậy
em ở đây và em lớn lên

ngớ ngẩn chỉ vì rất ngẩn ngơ
nghĩ em chạy tắm mưa hàng giờ
những ai đã thấy em rồi nhỉ
ta để gì đâu một tình cờ

cũng đã đưa em về quê ta
còn khoe chi nữa gốc cay đa
nhà ngang dẫy dọc cùng cây mít
cũng đã vì em mà thở ra

cũng đã từng đi du ngoạn chơi
tuy chưa chạm mặt được chân trời
nhưng bên em đã vô cùng tận
tưởng sống bình an đến cuối đời

ta đã làm thơ chép tặng em

nhều bài ngớ ngẩn chẳng đáng xem
nên ta đòi lại và ta mất...
dù chưa bao giờ ta có em

ta vẫn chưa già, sắp bảy mươi
và em vẫn vậy, tuổi hai mươi
cho dù chỉ kém ta con giáp
vẫn nhớ y nguyên giọng nói cười

thơ viết linh tinh chẳng làm gì
nhưng mà ai biết một đôi khi
em vui vẻ nhé, đọc thơ nhé
em với ta đâu dễ lỡ thì

em ở Cali, gần lắm mà
khi nào ta nhớ sẽ bay qua
hay thôi, em gọi qua điện thoại
để “ông” xưa, vẫn ba hoa

Một Thoáng Thơ Lê Quyên Châu

tình cờ mở đường táo bạo
em cho ta những bất ngờ
cũng may ta nhất như thỏ
kịp làm một gã ngây ngô

cũng như nhiều lần trước đó

đưa em thăm chị Hội An
chẳng có mưu toan gì cả
chỉ làm giàu chuyện lang thang

đường đi không xa gì mấy
xe đò rồi đến xích lô
ta ngồi ôm em thật chắc
mà sao rơi mắt bao giờ

phải xin công bằng xác nhận
em là một đại mỹ nhân
trong đám nụ tình ta có
đứng đầu nhan sắc tuyệt trần

ta được có em quá dễ
để rồi vụt mất liền tay
sau vài bài thơ đăng báo
sốt cái tên ghép với đây

ngày sau mấy ai còn nhớ
thơ tình của Lê Quyên Châu
cả em, hình như cũng vậy
dù em mới yêu lần đầu

riêng ta không nhiều nuôi tiếc
cầm vàng không chắc để rơi
em chừ ra sao không biết
nhớ em như nhớ mây trôi

biển Thanh Bình chừ đã khác
dương liễu xanh đã mất rồi

sóng hình như không gọi cát
ta, em đã lạc cuộc chơi

viết vội vài câu thật vụng
như là dấu chấm tròn vo
kỷ niệm vốn đầy một bụng
đôi khi còn phải giả đò

Nước Mắt Đức Hải

bốn mươi hai năm chưa một lần nhắc đến
em vẫn còn hít thở rất gần ta
ơi cô gái tuổi bẻ sừng trâu-mộng
tuổi nùm cau nâng vãi-mộc thành hoa

chẳng ai nhắc, ta vẫn còn nhớ rõ
xóm-biên-mồ-côi Đức Hải năm nào
dừa cụt đầu cát không dung cây cỏ
vài mái nhà nằm phơi nắng hanh hao

ta một thuở đã chắm nhâm tọa độ
may pháo binh đã bắn chệch nhà em
để sau đó khi nằm làm chột chận
ta vô tình lượm được một trái tim

em hẳn nhớ mặt trời còn ngủ nướng
đã có ta thấp thoáng quần bên nhà
áo giáp, bản đồ hình như sáng tương

làm lòng em sớm nhận diện ra ta

dưới nắng nóng tưởng chừng như thường trực
của cát nóng vị gió biển bao vây
ta chợt có một mái hiên tĩnh lặng
hạnh phúc tuyệt vời em ngã vào tay

chỉ vuốt tóc, chỉ ngồi nghe em thở
hương trinh nguyên con gái quả nhiệm màu
ta vốn dĩ từng hư thân xấu nét
nhưng giữ lòng thánh thiện được nhờ đâu

mắt sáng quá và môi hồng thơm quá
làm sao nhai, sao nở cắn cho đành
chẳng lật áo đề thơ, chẳng tăng mần ra chữ
tình như dòng nước đọng giữa mây xanh

lời thủ thỉ như ngón tay cù léc
trái tim nghe nhột nhột chợt hiện lành
em trong tay ngỡ như hoa đang nở
ta lắng nghe tình lấp lánh mong manh

cứ thỏ thẻ ngày này qua ngày khác
ba tuần dài cho mỗi bận thay quân
ta được lệnh rời chỗ nằm dã chiến
nghĩa là rời em, rời Đức Hải mộng lung

tình đến đi thật tình cờ, vội vã
không chia tay, không đậu nổi dòng thơ
em của biển của đất trời Đức Hải
và bây giờ đã thật sự của thơ

ngày tháng cũ không có hoa để tặng
hoa hôm nay cũng nở vụng, bất ngờ
trong mớ chữ ta vừa xào nấu lại
có nước mắt em ta cảm nhận mơ hồ

Chút Tình Sông Vê

danh Sông Vê nghe từ thời thơ ấu
mãi tới thanh xuân mới chạm đất hiền
chưa kịp thấy dòng sông Nghiêu Đề kể
đã được gặp em lộng lẫy giáng tiên

với đôi mắt Điêu Thuyền thời Tam Quốc
với cánh môi thơm ngát Vương Chiêu Quân
với bàn tay Tây Thi mềm tơ lụa
với Quý Phi hơi thở ngấm ngàn trùng

em gom đủ tứ mỹ nhân cổ sử
để làm nên một nhan sắc chân quê
trắng lặn, chim sa, cá chìm, nhạn lạc
lãng tử chưa đi lòng đã quay về

ta gặp nhau khi em đang hạnh phúc
với bạn tình trắng gió rất nên thơ
ta ngấm nghe nhưng cam đành chép miệng
gió theo mây thâm lặng... có ai ngờ

em không ngại dĩ nhiên ta chẳng sợ
vun cuộc tình cho xanh gốc thi ca
tháng mấy bận sau hành quân ghé lại
ngồi ngắm em và vui miệng ba hoa

tưởng nói dốt nói đùa cho có chuyện
đâu có ngờ đôi lúc cũng nhớ nhung
em tô vẽ nụ tình cao mấy bậc
chắc chỉ đùa nhưng ta nghĩ lung tung

cũng từ đây trong ta trời Sông Vệ
chợt bỗng thành mái ngói với tàng cây
và ta đã như chú chim sè sè
lúc thúc nhớn như bay lượn cả ngày

ta đã thuộc từng lối đi lòng chợ
nhà của em cũng là một cửa hàng
ta thuộc mặt những gì mẹ em bán
còn lạ gì mắt liếc ngọt hành lang

ta nhớ cả ngón chân em kiêu diễm
hột nút-ruồi-kín mọc sát chân lông
em chẳng tỏ nhưng ta thường đọc rõ
giác mơ đêm em khép mở nỗi lòng

ta cũng biết em hai tay bắt cá
nhưng chẳng sao khi ta cũng linh tinh
cái gọi nhớ cái vùi tình vùi vãi
chẳng vì ai ngoài thủ lợi riêng mình

ta thành thật tưởng chừng như giả dối
ta mê em như làn khói thơm môi
em lãng mạn muốn sưu tầm nhân ái
sắc nhan em mỗi khắc một tuyệt vời

cầu Sông Vệ, ta không còn xa lạ
dù chưa một lần nhảy xuống tắm sông
nước mơn ngọt thân thể ta từ độ
em vui chân vào lô cốt ngồi mong

nhắc không hết, kể không tròn câu chuyện
chẳng vì đâu, đâu biết bởi vì đâu
em chẳng trách ta chẳng hờn chi cả
thế nghĩa là ngầm thông cảm cho nhau

chắc chẳng phải mượn có em để viết
về bãi dừa bãi cát trắng gì đâu
cũng không phải viết về những tiếng súng
nổ cầm chừng khi ta trấn giữ cầu

đã xa lắm, đã xa rồi Sông Vệ
em hồng nhan giờ đã biệt thanh xuân
nhưng chắc chắn tình yêu xưa còn đó
cũng như ta tim vẫn đỏ thắm màu

gởi tặng em bài thơ này đây nhé
hơi lẩm lờ, lủng củng lẫn ba hoa
nhưng có thể em đang nhớ, gặp
một chút gì còn đẹp giữa chúng ta

một chút gì coi bộ rất bao la

18-8-2010

Đôi Mắt Xứ Ngọc Điền

đã đến phiên trở về trấn giữ
cửa đông sư đoàn vài tuần lễ, dưỡng quân
bố trí xong chiều ngã màu tím sẫm
phổ gọi lòng đành phiên đến đôi chân

lững thững về ngang bến buồn xe ngựa
gió bụi nặng ruồi theo gót ngu ngơ
bóng áo trắng ai lên đênh xe đạp
mắt chạm tình cờ rung động băng quơ

vẫn bước đều chân sao cùng ngoái lại
một kẻ cúi đầu, một kẻ nghiêng vai
hai ánh mắt nhìn như nguồn điện chạm
trời chẳng mưa đông, sấm chớp đường dài

sao lại nhớ nhung hàng mi lạ quá
ai uốn cong vòng từng cọng chỉ đen
những nguồn nước nào chứa đầy đôi mắt
ta chợt thấy mình bơi giữa lá sen

gần hai giờ sau ta quay trở lại
nhìn đám anh em bố trí quanh nhà
vườn giàu cây xanh, lá thơm mùi nước

lòng dạ sông Trà đang độ nở hoa

đệ tử đã xin hiên người mắc võng
cho chỗ ta nằm bớt chút hắt hiu
định mở giày sault thả chân thư giãn
thân võng chao nghiêng lòng tựa cánh điều

thấy ánh đèn soi lọt ra cửa sổ
tiếng gọi không lời chợt thấy nao nao
gõ cửa bước vào chân tay khựng lại
cặp mắt đôi môi... từng chẳng kịp chào

và những ngày sau chuyện gì không nhớ
ngoài nỗi lâng lâng ta đã của nhau
phố gọi không về, bạn kêu không ghé
ta khờ dại như thuở mới lần đầu

tay ở trong tay mà lòng vẫn sợ
bởi vẫn nhớ yêu cô vợ ngoan hiền
bởi vẫn giấu em điều quan trọng đó
trái tim không hề nặng nhẹ ưu tiên

khi ở bên em lòng thương bà xã
vuốt tóc vợ hiền lòng lạc về em
nhiều bận ra đường chợt quay hương khác
đi quần đi quanh lạng quạng một mình

từng ghé trường em, từng vào tận lớp
từng đón giữa đường tặng mấy bài thơ
báo chưa kịp đăng em cầm đọc trước
khoe với bạn bè cả nỗi ước mơ

chiếc ảnh em cho nghiêng nghiêng mái tóc
dãi băng đô vàng như một đường hoa
ta giấu ngay sau ảnh bà xã đẹp
lòng vẫn hân hoan như có hai bà

tình chẳng thông dong như dòng mây trắng
bà xã ta hay, và em cũng ngộ ra
từng lá thư buồn nhạt nhòa dấu lệ
vợ cũng quay lưng về lại quê nhà

ta bỗng hiện nguyên một thằng thua cuộc
ngồi mé ngã tư, đứng dựa ngã ba
thơ thần bỗng không hơn gì giấy lộn
đắp mặt không xong, phủ lòng xót xa

định mệnh bất ngờ giúp nhau mở lối
trái mìn oan khiên như vị cứu tinh
em chợt vội vàng làm cô dâu mới
vợ đã yên lòng nuôi gã thương binh

mấy chục năm qua tình thành cổ tích
nhắc lại nao nao nhưc nỗi như là
tội nghiệp chồng thư ta không giữ nổi
để vất tình cho chữ thêm thiết tha

vẫn thấy như in ta đang nằm võng
em nhìn trước sau rồi ghé vệt qua
một tờ lịch ngày chữ em viết vội
anh nhớ nghe không... đừng phỉnh người ta

ta phỉnh ai đâu, phỉnh ta đấy chứ
cho đến bây giờ ta vẫn phỉnh ta
nhớ nước sông Trà quay bờ xe nước
lòng đậu hay trôi ngã tư Ba La ?

Thêm Một Bài Cho Lý Phước Ninh

“gân mực thì đen, gân đèn thì sáng”
ta gân em năm tháng đã rất lâu
sáng không sáng, mà đen hơi có chút
chẳng phải vì em, tại cái... chi đâu

đôi không đẹp và thường hay khắc khẩu
chuyện tâm phào, gân cổ cãi văng rã
em bảo thủ trong khi ta hủ lậu
năm mươi năm chẵn chiếu vẫn thẳng bằng

thua một giáp nhưng em thường chúng tỏ
trúng khôn hơn vịt đập mái ngon lành
ta cầm lái em ngồi bên điều khiển
lôi đi gân em dẫn đến trời xanh

ta làm thơ được kể như nghề ruột
em ngon hơn Nguyễn Hưng Quốc rất nhiều
câu ưng ý em phán rằng tối nghĩa
rồi em xì, em háy rất... tỵ kiêu

chẳng những thế em còn thò tay sửa
hoặc làm thơ... may, cũng rất ra trò
tả tình yêu, em rất là tinh tế:
' anh yêu em vì những thứ trời cho !'

những thứ ấy chắc không là mái tóc
hoặc mi xanh, mày liễu, mắt rau răm...
thứ phòng vệ, loại tấn công mới chuẩn
hợp cùng thơ, em đánh giá: ba lăm

ngày tiếp tháng ta và em hục hặc
chuyện trời ơi đất hỡi của người ta
chuyện hai đứa thì không cần chặn đấp
ngày bảy đêm ba chừ đến lúc tà tà...

01-8-2010

Tình Cho Một Nửa Của Nhau

nhân ngày tình nhân 2008

chỉ vừa tròn bốn mươi năm
“người dung khác họ” ăn nằm với nhau
nắng mưa dụ tóc thay màu
ta chưa dám phỉnh em sâu chia đôi

tình trông nở đỏ cánh môi
câu thơ ăn cắp của đời nở hoa
ngắm từng cái véo thiết tha
ghìen từng cái ngắt mặn mà yêu thương

trái trắng vừa kín góc vườn
xuân phong nhất độ chung giường thủy chung
nguồn tình bất tận xô tung
kể từ nôi đây khíp vung vui đây

hú hồn, thưở ấy... hôm nay
chắc ta đã phải đưa tay vào còng
cảm ơn chiều tặng cơn đông
giọt mưa tiếp tục trở bông đến giờ

Trốn Mưa

tan buổi học về chưa qua Lê Lợi
trời mưa đông như cầm chỉnh đồ xuống đường
ghé rất vội vào hàng hiên đóng cửa
đứng vuốt đầu bắt gặp một mùi hương

hình như có tiếng chân sau lưng cửa
không tò mò cũng liếc mắt vu vơ
một mái tóc trải thơm vai áo lụa
đang lắng nghe tiếng động đáng nghi ngờ

mưa càng lúc càng gia tăng hồi hả
ngọn gió cuồng xô xe đạp ngã lăn
quay lưng chắn ngàn sợi mưa ướt vờ
mặt vô tình va vào cửa chưa quen

chưa kịp thấy đau bất thần cửa hé
đôi mắt nhìn quan ngại lẫn bao dung
ngượng ngập lách mình vào lòng trắc ẩn
chợt thấy lâng lâng thanh thản vô cùng

từ bữa đó mỗi lần qua Lê Lợi
trời không mưa mà cũng ghé mắt vô
cho đến bữa hẹn nhau cùng đến lớp
tay trong tay cũng đã đến bất ngờ

em mười bốn mới vừa lên đệ tứ
tôi hơn hai học đệ nhị đảng hoàng
tưởng đã lớn hóa ra còn con nít
tình tình khô chợt lặng lẽ chia tan

rồi một bữa bất ngờ qua Lê Lợi
trời mưa đông, sao không ghé vào hiên
sao cứ mãi đạp xe qua xe lại
căn nhà xưa vẫn lặng lẽ, hồn nhiên

tình gió thoảng nào phải đâu hơi hợt
mưa hay em thành kim chích vào tim
có vuốt mặt mưa vẫn trào đáy mắt
và tôi được thành vết sướt tim em ?

Hầu Chuyện Cùng Mỹ Nhân

tặng PK

ngày hôm qua điện đàm cùng mỹ nữ
vừa định cư ở xứ sở cờ hoa
cảm nhận thật nhưng nói ra như xạo:
lòng chợt thơm những hương vị quê nhà

sau chào hỏi chúc mừng cho phải phép
chuyện loanh quanh qua nhân ảnh xa xưa
lẽ tất nhiên phần đông là người đẹp
những nụ hồng từng tạo dựng nắng mưa

ta một thuở vốn cù lần lạc hậu
cũng học đòi từng biết vọng mỹ nhân
cuộc đời có một đôi khi dốc, láo
cũng giàu thêm một chút ít phong trần

người tiếp chuyện vốn là trang nhan sắc
nghe phương danh chưa được gặp bao giờ
vài tấm ảnh tưởng chừng như gần lắm
mà quả nhiên đã là những hơi thơ

tôi lãng mạn ? thừa không, tôi tình thật
chỉ nhắc lại giùm những bạn hôm nao
sẽ vô nghĩa với vài dòng ca ngợi
gió đưa mây về lại cõi trăng sao

tạ người đẹp cho chút hương Đà Nẵng
gió sông Hàn mang cả nắng Hà Thân
tôi chợt thấy núi Sơn Chà trước mặt
đường nối đường mở trăm nẻo băng khuâng

muốn dừng lại những câu tình vớ vẩn
sao như tuồng thơ chợt có bàn chân
mỗi nhắc nhở như những người hướng dẫn
tôi lang thang mà quên cả ngại ngần

vâng, đúng vậy, Đà Nẵng còn nghèo lắm
nhưng một thời giàu sụ sắc hương thơm
chẳng chỉ có nhị Thu, tam Quỳnh rạng rỡ
còn biết bao nhiêu dung mạo hoa hồng

tên không gọi nhưng nhiều người đã nhớ
riêng chi chàng bay bướm thuở nào xa
mỗi góc phố vốn hình như không lạ
ngàn gót son từng yếu điệu thướt tha

xin đừng trách khi nhắc về xứ sở
tôi gần như chỉ nhắc đến giai nhân
ai chẳng biết quê hương là tất cả
vạn vật, con người, bụi bặm, nghìn năm...

trái tim bạn, trái tim tôi có cả
một quê hương không cần nhắc chi nhiều
đã là máu luân lưu trong cơ thể
nuôi dưỡng đời thơm ngan ngát tình yêu

tạ người đẹp đã cho ta hầu chuyện
dẫu vu vơ cũng phơi phới dòng thơ
thơ không hay chỉ vì ta còn vụng
y như thời linh hiển tuổi trai tơ

19-10-2010

Hoàng Tiểu Thư

em chẳng xem ta ký lô nào
thanh xuân phơi phới, tuổi làm cao
xứng danh ái nữ nhà quyền quý
cô tiểu thư ngoan, mướt má đào

chuyện đó bình thường, lẽ đương nhiên
(ai thêm để mắt một tên điên
suốt ngày ngất ngưỡng rong xe đạp
len lén dòm chừng bụi mái hiên)

em chỉ mãi mê chuyện học bài
chơi tem, ép lá, chọn hoa tai
vẽ mày, phone bạn cùng dạo phố
thay jupe-serrée đôi áo dài

rảnh rỗi đọc thêm để hóa thân
những Jean Paul Sarte, những Sagan
("buồn ơi !" sao thấy "buồn nôn" quá
mở mắt, đời cho lắm nợ nần)

em vẫn thường nghe Trịnh Công Sơn
chép thơ Huy Cận, Nguyễn Đức Sơn,
Thanh Tâm Tuyền với Hoàng Anh Tuấn
cả những nhà thơ... rất ba lơ

em cũng rất mê tranh Đinh Cường
Nghieu Đề, Thái Tuấn, Rừng, Trịnh Cung...
những cây cọ biết suy tư ấy
lòng trải lên màu ấm sắc hương

em biết tôn vinh Nguyễn Thị Hoàng
Nhã Ca, Thụy Vũ... đẹp từng trang
chống cằm trong lớp không quên mộng
thả ít câu hoa xuống mặt bàn

em biết rằng em rất dễ thương
nhưng thương không dễ, chớ có buồn
gã nào lạng quạng em xuyt chó (1)
cái phút cho tình mất gốc luôn

em đẹp, em tài, hiền... thế kia
thảo nào ta chỉ được châu rìa
biết sông tên họ là may lắm
vừa đủ để lòng dựng tấm bia

cung kính thưa cùng Hoàng nữ sinh
tiểu thư xin chớ vội bực mình
mê em ta tưởng làm thơ được
tội nghiệp ngôn từ vẫn linh tinh

bỏ chín làm mười nghe tiểu thư
nói hoài lặp mãi cũng không dư
em là cô bé kỳ khôi nhất
cái háy diệu kỳ, hạ gục tôi

Nhị Kiều

*cá lặn, nhạn sa trăng không mọc
hoa tàn... tôi đại cũng vì em
sắc nhan quả thật không vị độc
không sủng gươm mà thật vô biên*
Luân Hoán

chẳng phải hai Kiều của Tố Như
chỉ là nhị vị đại tiểu thư
nhẹ nhàng thanh cảnh giàu nhan sắc
hoa đón chim chào gót lẫm du

chắc chẳng cần soi áng cổ văn
Trung Hoa cổ đại để tìm trăng
Trầm Ngư, Lạc Nhạn cùng Bế Nguyệt
cho đến Tu Hoa ... chắc chi bằng... (1)

khói sương mảnh khánh nét liêu trai
chân mày gót ngọc lẩn vòng vai
đều là da thịt trầm hương cả
nhật nguyệt tinh khôi ướp bốn mùa

quả đúng là hồn của sắc hương
trong ngôn từ đẹp Vũ Hoàng Chương
trong cuồng mê chữ Đinh Hùng vẽ
nhạc họa tìm vay nét nghệ thường

nhị vị dịu dàng ngát bước sen
chùm mây chao động gió than rằng

chung trời chung đất chung năm tháng
mà nhớ thương nào đâu có chung

tôi thoảng mơ hồ giấc chiêm bao
yếu điệu trong từ búp ca dao
người cười người nói người ca hát
đêm sáng bùng thêm đôi vị sao

trong cặp thông tay, ngang đôi hoa
tùng trang sách ngọc thức nhìn ra
cùng gương cùng lược cùng cây bút
thân mật chờ hôn dáng mượt mà

tôi đã trở thành rất vô duyên
ngớ ngẩn ngợi ca những giáng tiên
bằng lời nông nổi như mê sảng
nắm áo câu thơ tỏ nỗi niềm

nhị vị là thơ hay khách thơ
ô hay tôi quá khéo giả vờ
trái tim không đặng điều chân thật
biết đến bao giờ mới có thơ

xin lỗi người thơ lẫn khách thơ
Tiên Điền còn ngại đến “bao giờ”
tôi đâu vô phép ba hoa hão
chẳng biết vì đâu dạ trở thơ
(6g 30 ngày 14-8-2009)

*(1) chú thích: Tứ đại mỹ nhân Trung Hoa:
Tây Thi thời Xuân Thu Chiến Quốc
nhân sắc được người xưa cho rằng cá nhìn thấy*

phải lặn sâu (trầm ngư)

*Vương Chiêu Quân thời Tây Hán với nhan sắc
con nhạn bay trên cao nhìn thấy cũng phải rơi xuống (Lạc Nhạn)*

*Điêu Thuyền thời Tam Quốc, trắng không mọc được hoặc lặn đi
vì có nhan sắc củ Điêu Thuyền xuất hiện (Bé Nguyệt)*

Dương Quý Phi thời Đường với nhan sắc hoa nhìn phải xấu hổ tàn đi

Hương Bài Thơ Cũ

bốn một năm xa chợt sáng nay
hương bài thơ cũ gợn chân mây
tiếng vàng thỏ thẻ reo hồn nhạc
đánh thức tình vui mở cánh bay

đứng lại trên hè ngã tư xưa
một thời chờ đợi run tay đưa
đôi câu viết vội trên bao thuốc
tim đập liên hồi quên gửi thưa

kịp nhớ bàn tay rất thẹn thùng
giấu ngay vào vạt áo rung rung
quay mình thả bước nhanh theo bạn
nhưng gót chùng như vương nhớ nhung

em khuất dần trong đám bạn bè
ta vào trở lại quán cà phê
trái tim rộn rã chưa kịp tĩnh
và suốt cả ngày như vẫn mê

ta vậy, còn em... đến bây giờ
mới hay em vẫn đợi chờ thơ
những hôm qua ngã tư quen ấy

ta vắng, em buồn lo ngẩn ngơ

tội nghiệp cho em đã hết lòng
vì thơ, đã vội vã qua sông
mang theo tất cả bao câu chữ
truy niệm cuộc tình chẳng trở bông

cảm tạ tình em nuôi dưỡng thơ
ương thơm thương nhớ đến bây giờ
cũng may thơ chính là em đây
ta với em là... cũng chính thơ

vốn hiểu lòng nhau đã quá lâu
từ hôm mắt chạm mắt lần đầu
bài thơ không chờ nguồn ngôn ngữ
chỉ dựng tình yêu trao gửi nhau

vẫn nhớ đêm trong cánh võng xanh
đêm trên nền phản ván yên lành
mắt tình quán quít tay không chạm
hạnh phúc reo theo gió lướt mình

sẽ nhắc nhiều hơn kể nhiều hơn
cửa đông mãi ngát những hương thơm
hương bài thơ cũ chưa hề cũ
vẫn mới tinh khôi ở trong lòng

thứ bảy 12-3-2011

Đoạn Thơ Không Định Viết

cô em Hồng Đức ngày xưa
bây giờ không phải tay vừa nữa đâu
ngoài chuyện em đã làm dâu
em còn hơn cả mày râu nữa kia

đâu cần lòng nhúng rượu bia
văn thơ em vẫn sớm khuya hữu tình
em không còn con bé xinh
mà cô gái đẹp thơm tình ngát duyên

đất trời không dễ chao nghiêng
chỉ riêng ta mới có quyền vắn vơ
bông em bỏ vào trong thơ
để cho sợi nhớ sợi mơ tượng hình

giàu lên từ những linh tinh
thành danh từ những vốc tình tình khô
trái tim mãi mãi yêu đời
cũng nhờ có những dáng ngời trở hoa

ơi em Hồng Đức xưa xa
phà hơi lên chữ thấy ra em liền
đây này mái tóc nghiêng nghiêng
đây này vạt má không đồng tiền mô

và là em thật hay thơ
cũng là một phút bất ngờ hiển linh
câu thơ không thành câu kinh
mà ta vẫn tụng cung nghinh em về

cảm ơn em chuẩn bị về
trái tim ta mở, chưa hề đóng đâu
ghé qua một phút thuộc lâu
hai tâm thất máu một màu yêu em

thôi đừng, mượn đỡ cái tên
của cụ Luân Hoán ký thêm cho tình
8g54 thứ sáu 29-01-2010

Độc Tây Sương Ký

ngồi không đọc lại Tây Sương Ký
gặp dải trắng vàng sáng mái tây
đôi mắt Oanh Oanh từ thuở ấy
vẫn còn xao xuyên đến hôm nay

ta chợt đã là Trương Quân Thụy
vào chùa giả hiệu lập đàn chay
đề thơ lên những dòng hương khói
cho mắt nàng Thôi ấm suốt ngày

ta sẽ thả ngay Tôn Phi Hồ
sai y đi dán khắp đó đây
lời tình luyện ái nồng hương núi
Oanh muội cùng ta nắng gió hay

đâu có cần chi khoa thi hội

để phải xa nhau đến một ngày
Trịnh Hằng có dịp xoa tròn mắt
nhờ rớt của em chiếc lông mày

“ngã tỵ thị cá đa sâu đa bệnh”
nhưng biết đâu chừng lại hóa hay
đa tạ ơn sâu Vương Thực Phủ
cho ta sống hạnh phúc tròn đầy
07-5-2010

Nằm Nghe **“Tà Áo Vãn Quân”**

thứ tư năm tháng năm
năm nhớ em nghe nhạc
thoáng Tà Áo Vãn Quân
chập chờn chàng Tư Mã

chưa nghe Phượng Cầu Hoàng
đã mê nàng mười bảy
hát nghêu ngao cùng chàng
Tương Như đời nhà Hán

“...hữu diện thực nữ tại...
thất nhĩ nhân hà sâu...”
ngộ được nhan sắc tuyệt
hồn phách xiêu về đâu ?

môi hát mắt theo lòng
trông vời đôi mắt liếc
tài tử gặp giai nhân
sét đánh đâu cần biết

nàng bỏ đời nhung gấm
lưu lạc theo tình nồng
uống rượu cùng bán rượu
vui say đời tang bồng

tâm lòng cha đau nhói
trái lựu kết hoa hồng
thời vận chợt sáng chói
danh rạng cùng núi sông

quan nghiệp đâu dễ trói
những tâm lòng thông dong
ta cũng như người vậy
nên chừ vẫn ngồi không

người hồ đồ chút đỉnh
trong toan tính thay lòng
cũng may thư giả biệt*
đánh ngã mộng đèo bồng

ta hơn người một bực
bởi trước sau một lòng
yêu tình đành nhắm mắt
quay đầu lánh mỹ nhân

dầu đôi chút không thật

dấu đôi lần băng khuâng
hai ngàn năm qua vợi
vẫn như còn Văn Quân

cảm ơn Phạm Duy Nhượng**
cảm ơn Phụng Cầu Hoàng
ta dấu thua Tư Mã
vẫn trân trọng hồng nhan

**Giã Biệt Thư, thơ Trác Văn Quân gửi Tư Mã Tương Như*

*** tác giả ca khúc Tà Áo Văn Quân)*

Vô Duyên Cùng Mỹ Tửu

anh hùng hào kiệt đều mê rượu
ta không hảo tửu, làm tiểu nhân
so vai đứng ngó đời ngang dọc
té đái trong quần chuyện tiến thân

văn nhân thi sĩ đều hảo tửu
ta không mạnh rượu, làm thường nhân
bắt chước làm thơ chi cho mệt
làm tình nhẹ nhõm sướng hơn không

người xưa hữu lý, không sai lệch
“nam nhi vô tửu kỳ vô phong”
ta đâu có thể bay ngàn dặm
đuối sức nhàn du bước lòng vòng

Lý Bạch bên Tàu ôm trăng chết
ta ôm gì để chết quang vinh
ngó đi ngó lại ngoài người đẹp
chẳng có gì hơn xứng với mình

không làm cách mạng không yêu nước
thỉnh thoảng buồn buồn chuyện núi sông
biết đâu tưởng nhớ mười ngọn cỏ
cũng đủ làm nên kẻ có lòng

nhiều khi cũng muốn nướng hương rượu
viết bậy cho tình biết trở bông
bao tử tim gan ... không chấp nhận
cũng đành xếp lại mộng viễn vông

có phải hôm nay nhờ nắng đẹp
mười câu quờ quạng đậu trong lòng
thở ra may được đời hấp thụ
tụ lại thành dòng đủ rửa chân

11-5-2010

Nhậu

tặng Lưu Nguyễn

nhậu nhẹt gì đâu chớ
chỉ lai rai nhấm mồi
nễ bạn thỉnh thoảng rót

cũng làm điệu thám môi

mười lần bạn gọi nhậu
tám lần cáo bệnh đau
hai lần đến lạng quạng
rồi lạng lẽ lặn mau

một phút ngồi nghe nói
sốt ruột hết một ngày
một giờ nghe rượu hót
một năm còn như say

bạn tự hào mạnh rượu
xứng danh là văn hào
không hổ là thi sĩ
thơ ra rượu phải vào

còn ta tự... gì nhỉ ?
giỏi lắm là tự tình
nhiều khi cũng khoái tử
nếu mình thành Lưu Linh

dân mạnh rượu đã nói
những câu thành danh ngôn:
“nhậu nhiều làm buồn vợ
nhậu ít bạn bè buồn
không nhậu khó thoát nợ
một mình ngồi buồn sông”

uống rượu hẳn quá thú
sang sảng chuyện nước non

chuyện giang hồ lạc vặc
cũng trở nên có hồn

ta cũng thèm biết uống
mấy người biết uống đây
nhậu có hẳn là uống ?
biết uống kể khó thay

đâu dám luận về nhậu
tự nhiên nhớ hơi cay
viết mười câu thay rượu
ơ kìa, như đã say !

24-11-2010

Bế Tắc

Gặp văn không có bút
có bút lạc mất văn
vẫn chơi trò cút bắt
lâu ngày thành thói quen

đâu phải đã quăng bút
(đâu có bút để quăng)
lòng rộng làm sao vét
chút bụi bọ thơ văn

đảng phái không có chỗ
hội đoàn chẳng có chân

thỉnh thoảng nề bè bạn
ghé thăm chơi đôi lần

bản khoăn nghĩ trong bụng
lấy gì gói cái ta
trái khô chờ gió rụng
thử thêm lần ba hoa

đêm nằm chợt gặp húng
sáng ra lạc mất vầng
tới lui trong phòng chật
hồn có nằm trong thân ?

Từ Trong Ca Xách

"anh để dành cho em"
lời dặn ngân êm đềm
chợt nghe lòng dao động
man man buồn mông mênh

một giây, im bất ngờ
sững chùng những vầng vơ
chập chờn xao xuyên mộng
hồn tràn ngập chiêm bao

tình ta đương nhiên nồng
tình em chùng mặm hơn
em nhắc lời xưa cũ
không rủ... cũng sa lòng

tự dung đâm thân thờ
trở lại thời ngây ngô
mịt mờ niềm hy vọng
thương nhớ càng dạt dào

nhớ em càng yêu em
thả hồn trôi lên đên
ngại buộc tình vào chữ
không chớ hết nỗi niềm

ngày ngày nghe em cười
hạnh phúc vì đang vui
có nhau trong xa cách
tạm quên nỗi ngậm ngùi

Sinh Nhật Năm Lên 67

năm giờ sáng lên đồ xong
đứng cho bà xã chụp trong chụp ngoài
thật ra chỉ “nắm” bề ngoài
bên trong “xuông cấp” coi mồi khó thương
nhìn da ngăm nghĩ ra xương
dấu gian dối cũng khó đường ba hoa
ta chừ đích thực đã già
cho dù ta vẫn là ta thuở nào
thuở nào đại khái ra sao

lật bàn chân ngó vết bào thời gian
chập chờn nhưng khá rõ ràng
cái ta là cái thanh nhàn bẩm sinh
10-01-2008

Tu

biết chắc chắn khó thành chánh quả
nên không vào chùa xuống tóc tụng kinh
tôi gắng tu tâm để giúp chính mình
tránh bớt ốm đau, không mong bất tử

chuyện tu của tôi có hơi tài tử
không mỗ chuông kinh kệ cao minh
không hương hoa bánh trái linh tinh
chỉ duy nhất một điều: không làm ác

thời bé nhỏ tôi thường hay hạ sát
những con chim bằng đàn ná sài
giết để chơi, để chứng tỏ mình tài
cầm một chập rồi bùi ngùi chôn cất

tôi lập mộ cho nhiều chim hút mật
những linh hồn thân xác rất mong manh
ấu thơ trôi qua, tôi thoát xác, hiền lành
cả con kiến cũng không hề đụng tới

trí thanh thản nên lòng luôn phơi phới
tôi thoát qua những tai nạn thành linh

xe rớt xuống cầu Cẩm Lệ giữa bình minh
chỉ để lại trên đỉnh đầu vết sẹo

đêm đông lạnh ăn bánh xèo bùi béo
ai ngờ đâu trúng độc sủi bột môm
thằng Hoàng Anh đã bật khóc om sòm
tưởng tôi chết ngay sau khi súc ruột

tôi vẫn sống để suýt đi tàu suốt
lần đầu tiên “rách áo” ở Rừng Lãng
vết đạn thù còn teo lại vết nhăn
sau lưng, giữa trái tim và xương sống

tiếp tục cầm quân giữa trời gió lộng
đất An Mô chân dẫm phải “ba râu”
bàn tay ai bóp ngòi nổ, nhiệm màu
tôi chết sống... có phần hơn Từ Hải

thoát tan xác nhưng lo buồn lớn mãi
cầm khẩu colt chưa hề bắn một ai
lượng sống trời cho tôi vẫn còn dài
dù lại đập một quả “mìn con cóc”

thân thể tôi đã sứt đi một góc
nhưng tâm hồn chừng nhẹ nhõm hơn ra
chẳng phải vì đâu, vì tu tĩnh nở hoa
hồn chim cũ độ trì, tôi chắc vậy

lầm lỗi ấu thơ như là đòn bẫy
búng tôi lên một tầng sống cao hơn

ngày hôm nay mưa ươm ướt, đường trơn
dù (ô) không mở, làm gậy đi thơ thần
đi và nhớ cả một đời lặn đạn
rất rõ ràng chẳng sót một điều chi

đoạn thơ hôm nay, tôi định nói gì
chuyện mỗi bữa, mỗi ngày đều vậy vậy
thơ chẳng ra thơ dù điệu vẫn có đấy
nhưng cần chi, lòng đầy ắp thi ca

nếu lắng nghe trong từng tiếng thở ra
đời chắc sẽ gặp tình thơ bát ngát
tôi kiêu ngạo, tôi hợm mình, khoác lác
cần thanh minh, bào chữa, thưa không

tôi mỗi ngày vẫn thơ thần vòng vòng
nên chắc chắn có bài này bài khác
trái tim rộng nên luôn luôn khao khát
sẽ còn người yếu điệu chợt ghé thăm

cô vợ hiền chắc hẳn không bằng lòng
nhưng tôi có sứt mẻ gì đâu chứ
cả kho tình tôi đang dự trữ
xài mấy đời cho hết được đây

xin mời người còn khéo léo đôi tay
còn mượt rượt đuôi mắt nhìn tình tứ
tôi tu tâm chứ không tu viết chữ
thành thơ tình cho ai muốn vào thăm

những câu thơ nếu không phải chỗ nằm

cũng chỗ đứng để giai nhân hạnh ngộ
tôi chả dại để cho đời bù lỗ
tình đầu tư tôi giàu sự hương thơ

mời em yêu ghé ngay lại bây giờ
trời cùng đất lẫn tôi chờ nghênh đón

Dao Kéo Bệnh Viện

dao kéo dường như thân với ta
lâu nay tưởng chúng quên bạn già
không ngờ lững thững về thăm lại
chắc vẫn nhớ mùi hương thấm da

thuở trước bạn hiền xin khúc chân
rồi mon men đến mé hậu cần
giờ lên thêm một chục phân nữa
may còn nể mặt, tránh khúc gân

đời chắc vẫn còn thú để vui
có chi đâu đáng để ngậm ngùi
còn nguyên cả khối tình thánh thiện
và cả trái tim vẫn biết cười

xin cảm ơn người lạ lẫn thân
cảm ơn bác sĩ Hồ Quang Nhân
bàn tay thấm mỹ như làm phép

cỏ xuống lại ngời nét thanh tân

không biết từ nay đến... mấy năm ?
bạn hiền còn chiếu cố về thăm ?
sống là vay nợ, nhưng xin bạn
giả bộ quên ta giữa bụi trần

(viết trước ngày tiểu giải phẫu tại bệnh viện Jean Talon Montréal, 8- 2009)

Mười Phút Phù Du Xuân Tình

ma da, ma đước, ma trời...
ma gì đang ở trong tôi thế này ?
ma femme yếu điệu mình đây
madame chừng đã phủ tay mắt rồi

nhặt nhanh mơ rớt mộng rơi
nuôi cho chữ nghĩa có đời sống riêng
không bình tâm đủ ngời thiên
xôn xao gió rũ con chiêm tang bồng

đời hơn gì một cái lòng
tự mình bắt nhốt mình trong đau buồn
không giận chi bốn bức tường
trách trái tim vẫn cứng dường, trẻ măng

que diêm thay một ngọn đèn

bùng lên soi thấy ta nhả nhó cười
tới hoài mà chẳng hề lui
cái năm cái tháng dập vùi hồn nhiên

một ngày ăn lạt, ngủ riêng
thấy thiên thu dựng ưu phiền trong ta
dù trăm nghìn cõi ta bà
mà không hương phấn ngọc ngà cũng chê

thiếu em nhất định ta về
đất trời chi đó không hề bận tâm
không làm chi bằng làm chồng
làm tình nhân những nụ hồng lả lơi

ta đây đích thực con người
nhìn giường nhớ mộng nhìn đui thấy hoa
không cần hôn vĩa mở ra
còn em vĩnh viễn còn ta còn tình

rung rinh cho đến rùng mình
chỉ là những phút hiển linh nhất thời
đi cho đến chốn đến nơi
câu thơ mới được sống đời thế gian

nằm dài thương nhớ mênh man
quả em là chốn thiên đàng thiên thu

Xuân Và Tuổi Thọ

xuân này lên bảy chục
thừa thêm hăm bốn ngày
sao mà thọ quá vậy
với đời giàu đặng cay ?

hồi lên mười tám tuổi
tưởng gắng đến ba mươi
thời leo được bốn chục
hoài nghi mức sáu mươi

bây giờ ló bảy chục
không tin sẽ tám mươi
nhưng truyền thống gia tộc
xấp xỉ mức chín mươi

có thể tạm kết luận
càng trầy trật ốm đau
càng sứt mẻ da thịt
càng vững vàng sống lâu

ta nuôi trong cơ thể
loạn thiên những vi trùng
ta giữ trong nguồn máu
tình yêu rộng vô cùng

giữa hai dòng sức mạnh
tình yêu đã lặn chân

trái tim khó ngừng đập
khi còn đủ phong trần

lạc quan có bằng chứng
ta thượng thọ như chơi
có điều ta không muốn
sống lâu mệt hực hơi

sau ngày lên bảy chục
vào mười tháng một này
và qua Tết Tân Mẹo
sẽ định ngày xuôi tay

bây giờ xin vui vẻ
đón Xuân từ hôm nay
xuân khác gì hít thở
khác chi tình tràn đầy

sớm mai hôn một cái
dĩ nhiên chưa đủ đâu
tối ngủ hôn hai cái
mùa xuân sẽ thấm sâu

kinh nghiệm chỉ chừng đây
tặng những ai có lòng

12 tháng 11 năm 2010

(ghi chú tự kiểm duyệt bỏ 2 câu sau, bạn đọc có thể tự thêm vào)

Những Mùa Giáng Sinh Cũ

tặng các nhân vật

nhớ xưa nhờ Thanh Hải
ta trở thành con chiên
đêm Noël lạnh buốt
mà lòng nóng như điên

em đúng là kiều nữ
không là người yêu ta
ta cũng không tơ tưởng
nhưng lòng dạ lạ ra

một thằng bạn cầm bút
với bút hiệu Vương Thanh
gạt ta dễ như bỡn
ta sập bẫy ngon lành

Hải không là bạn gái
vì chưa biết chàng Thanh
ta chung hứng một lát
rồi dao động chòng chành

chợt được mời xem-lễ
đi chung càng thêm vui
đâu dễ gì từ chối
đôi con mắt có đuôi

ta ngồi thật thừa thãi

ta đứng càng gẽ-đơ
ta quì mới thật khỏ
đôi tay ngọng đến giờ

nghe kinh từ môi thắm
ngộ kinh từ má hồng
uông kinh từ mắt liếc
động-kinh ở trong lòng

sau đêm tuyết vời đó
ta thật sự giáng sinh
(kính xin Chúa tha tội
không cố ý hợm mình)

nhưng rồi Noël tiếp
em trốn biệt đi đâu
đang đêm tìm tình lạc
may gặp Lê Quyên Châu

được tiếp tục quì gối
được tiếp tục lắng nghe
nhịp trái tim kề má
hương tình bay vo ve

ta, người không đạo Chúa
nhưng Đức Trời từ tâm
cung chiều ta thấy rõ
đâu phải một đôi lần

từ sân nhiều Nhà Giảng
ta lượm nhiều trái tim

chẳng phải vì lãng mạn
mà tại đời hữu duyên

năm nay ta cũng muốn
lãng vảng chốn nhà thờ
biết đâu tóc vàng óng
lại rớt vào cỏi thơ

Montréal, 10-12-2010

Vẫn Là Hạnh Phúc

mắt anh, em liền sang ngang
chóng thành quả phụ dung nhan mượt mà
trời cho tin người tình xa
... "không rủ cũng tới" ... chỉ là nhớ thương

nói cười càng thắm thía buồn
chuyện tình như vở cải lương cuối mùa
không đành lòng nhận chịu thua
chiếc hôn ủy thác gió đưa ngậm ngùi

nghe anh nói, nghe anh cười
lim dim tưởng tượng mắt môi một thời
anh đi, anh đứng, anh ngồi
từng hình ảnh cũ bồi hồi mở ra

chờ, lo, trông, đợi, xót xa
những gì sẽ đến sẽ qua mỗi ngày
ấm tim mà chưa nóng tay

để cùng mở cánh cửa đầy nhớ nhung

cho dù mười phút trùng phùng
để ngậm hạnh phúc cuối cùng giữ hơi
chưa cùng hợp cần giao bôi
đã là người của nhau rồi, từ lâu

Nại Hà anh rủ qua cầu
tóc em nguyện buộc dải sầu cư tang
nếu em bước trước vội vàng
em tin anh thấp hai hàng xót thương

triệu câu thơ chọt tâm thường
trước lệ anh vượt mắt buồn cho em
hạnh phúc cuối đời chênh vênh
môi cười lòng thấy mông mênh nỗi buồn

Quà Giáng Sinh Cho Lý Phước Ninh

chịu nhau từ thuở mười ba
đến năm mười sáu em là bà Châu
tình yêu chẳng mấy cao sâu
cúi lợm không tới ngẩng đầu còn xa

cũng nhờ giới chuyện trăng hoa
đủ phân vừa nước nẩy hoa bình thường

dĩ nhiên chẳng phải trời thương
mà nhờ hai đứa biết thương yêu đời

từ một con bé ham chơi
nhảy dây, đánh thẻ... em ngồi hiền khô
trong tôi và trong cả thơ
đúng y một ả mèo khờ lim dim

lấy chồng không theo cánh chim
ngày ngày tiếp tục bút nghiên đến trường
tôi đi đánh gió đấm sương
súng đạn mài dũa thịt xương chĩnh tề

nằm bên cái chết cận kề
nhớ em chỉ biết vo vê thơ tình
em ra thăm bất thành linh
mặt trận đêm đó pháo binh bắn đều

rồi thì những chuyện tiếp theo
khá đông người biết mè nheo làm gì
bây giờ thơ thành cổ thi
vẫn là một nhánh hoa chi em cầm

cắm cho nghệ thuật bình bông
nở thơm tâm thất máu hồng chúng ta
trưa thứ năm, 16-12-2010, Montréal

Thơ Dành Riêng

em nhắc những bài thơ
một thời ta đã viết
đóng tập tặng riêng em
không hề khoe đời biết

đến cả chính ta đây
cũng đã không giữ lại
những dòng thơ tràn đầy
tình yêu em thuở ấy

thật ra những thơ kia
không hẳn mình ta viết
mà từ em khơi nguồn
ta gom vào chữ viết

em giữ mãi bên mình
sau chia lìa chua xót
bảy-mươi-lăm, vô tình
lạc theo dòng vong quốc

em nói mất một phần
đời em từ ngày đó
ta nghe lòng bản thân
thương ai cũng không rõ

ôi yêu là thế nào
tại sao phải từng cặp
trái tim rộng biết bao
sao qui định hạn hẹp

ta thiếu em lúc nào ?

nhưng chưa hề đánh mất
vẫn còn em sờ sờ
trong lòng ta chắt ngát

em lạc thơ cũ rồi
em chưa lạc ta được
những bài thơ một thời
vẫn bên em từng bước

ta có thể viết thêm
thật ra không cần thiết
bởi vẫn yêu nhớ em
và em tin, em biết

những bài thơ dành riêng
đa phần đều tối nghĩa
chỉ riêng ta và em
thì đâu cần rõ nghĩa

Thời Em Sáu Mươi

tặng nhiều người

em vừa lên sáu chục
nhìn qua tưởng bốn mươi
vẫn thơm tấm nhan sắc
dù ăn vận lụi xùi

em vẫn giữ hình ảnh
của thời kỳ hai mươi
chẳng khác thuở mười tám
mọi bộ phận trên người

một thân thể giàu có
năm tháng thật tuyệt vời
không như trái chín tới
mà ngọt ngào chín muồi

năm nay em sáu chục
có gì khác biệt đâu
vẫn môi mắt mũi lưỡi
chỗ cao và chỗ sâu

mỗi cỗi tỏa huyền nhiệm
thanh tú đậm chất thơ
bởi lòng ta cư ngụ
ở đó tự bao giờ

em đừng lo gì cả
sáu mươi hay chẵn trăm
sợ tình không chỉ mọt
ở ngoại thể thặng trầm

mừng các em sáu chục
chúc các em giàu thêm
những tháng năm ân ái
nâng cuộc đời bay lên

thơ tình ta không viết

dành riêng tuổi ô mai
mà thương tặng tất cả
đám hương sắc tóc dài

Chạy Quanh Cuối Năm

gởi bằng hữu

gió khúc khích và nắng vàng nháy mắt
cười nhạo hay là khích tướng ta đây
đúng, ba ngày ta chưa ra khỏi cửa
nhưng sẽ đi đâu với hai đứa mày ?

dù đã hẳn ta ngồi trong xe chạy
từ đường này qua đường khác theo hương
xăng tăng giá, Montréal bát ngát
mấy mươi năm chưa hết góc tư đường

cũng muốn chạy luôn tuồn qua nẻo mới
nhưng hôm nay lối cũ vẫn chìa tay
hai đứa mày yên tâm chờ đợi đây
gió nhẹ thôi, nhưng nắng phải tràn đầy

ta sẽ bắt xe qua dòng xa lộ
nhắm hướng tây mê mãi chạy một lèo
sortie ra Jean Talon, quẹo trái
để đi vào Côte-Saint-Catherine

con đường cũ một thời ta qua lại

tôi thiếu bốn lần thường nhật thân quen
có đoạn ngắn chạy theo rìa chân núi
với những villa trầm mặc thiếu đèn

ta sẽ chạy qua Bourret yêu dấu
đường một chiều, lên dốc, rộng, thông dong
giờ thứ nhất và bốn năm ở ké
lội bộ, lái xe mặt đất thuộc lòng

đường lân cận, đi thì không quên được
thử gọi tên, chán thật nhớ không ra
hình như có Darlington, Van Horne
De la Peltrie, Carlton, Lavoie...

Côte des Neiges tên đường, tên khu phố
vẫn đông vui tràn ngập bóng Á đông
Tàu, Phi, Thái, Việt Nam, Lào, Cam-bốt...
sắc trắng đen hội nhập thật cận phân

khó quên được những điểm ngồi một thuở
với đám bạn bè đã như máu trong tim
Nguyễn Ngọc, Song Thao, Trang Châu, Lưu Nguyễn,
Hoàng Chiêu Nhân, Nguyễn Đông Ngạc, Hồ Đình Nghiêm,

còn ai nữa, những nụ tình thấp thoáng
Võ Kỳ Điền, Phạm Nhuận, Hoàng Xuân Sơn,
suýt bỏ quên Lê Quang Xuân lững thững
lội bộ quanh năm vẫn tình bạn bên lòng

và dĩ nhiên bóng thập phương chẳng nhạt
những Trịnh Cung, Hồ Thành Đức, Đinh Cường

những Võ Đình, Nghiêu Đề, Thái Tuấn
những Trần Doãn Nho, Trần sa, Khánh Trường

những Bé Ký, Phan Xuân Sinh, Vĩnh Điện
những Trần Hoài Thư, Thụy Khanh, Lâm Chương
những Tôn Nữ Liên Chi, Phan Ni Tấn
những Lê Hân, Bắc Phong, Chân Phương...

còn nhiều nữa, bất ngờ không nhớ hết
những người đã về hội ngộ Montreal
Côte-des-Neiges vốn đã là điểm hẹn
của một thời tình nghĩa dạt dào

ta vừa lái xe đi vừa tưởng nhớ
từng nét môi từng hơi thở biết cười
mới mười mấy năm giờ xa tất cả
tứ tán muôn phương, đơn độc qua đời

ta vẫn giữ trong tim thói quen cũ
mỗi cuối năm nhớ tưởng đến từng người
muốn gọi lớn danh xưng từng người một
lòng ơi lòng xin chớ vội khuấy nguôi

xưa gặp mặt, ta vốn lười biếng nói
giờ xa nhau lòng tưởng bất tận ngôn
sao lạ quá, nghĩ mà ra nước mắt
bạn ta đâu ? có còn nhớ ta còn... ?

xe vẫn chạy, mắt nhạt nhòa bất chợt
ngâm trong lòng bao thương tiếc vu vơ
muốn dừng lại đặt lòng lên ngọn cỏ

may trời cho chút linh hiển hóa thơ

rùng mình sợ nhân ga xe chạy tiếp
qua Barclay nhớ cụ Trương Bảo Sơn
đến Plamondon thương thầy Lê Hữu Mục
ngay đến đâu cũng thấp thoáng chờn vờn

bóng dĩ vãng bóng chạng đời xưa cũ
vẫn theo ta qua mọi nẻo đường
gió, nắng hơi hai đứa mây được lắm
đã tặng ta một ngày sống dễ thương
28-12-2010

Cái Già Cùng Tuổi Thọ

từ 1 đến 59
lìa đời gọi “hưởng dương”
ai vừa tròn sáu chục
phong “thọ” khi lìa giường

phân ưu qui định vậy
sáu mươi thọ sương sương
cái tuổi chưa chống gậy
nhưng gậy chống bình thường !

riêng ta mười năm trước
không làm “Lễ Lục Tuần”
Đáo Táo (1) ngày hôm ấy
chỉ rôm rả trong mừng

Hoa Giáp Chi Niên (1) vậy
xem ra rất tung bừng
Kỳ Lão (2) vui trông thấy
vẫn vang vang nhịp lung

năm nay ta bảy chục
trung thọ là chắc rồi
ai dám gọi tiểu thọ
ăn gian mất một mươi

thượng thọ phải tám chục
có người đợi chín mươi
ngày nay “Lễ Thượng Thọ”
phần nhiều ở bảy mươi

khi trẻ thích nhỏ tuổi
về già khoái tuổi cao
lão làng trước thiên hạ
mới đáng mặt anh hào ?

theo thơ Đỗ Phủ viết:
“... thất thập cổ lai hy”
bảy mươi xưa nay hiếm
ngụ ý quý, chớ gì ?

không quý làm sao được
tuy thân không bằng vàng
trí, hồn không là ngọc
nhưng chết là úp am (3)

trước bậc thềm bảy chục
ngồi không ta luận chơi
cái già cùng tuổi thọ
đỉnh lú chi với đời ?

xin miễn chờ uyên bác
cở Trà Lũ, Song Thao...
hẳn cũng không là phiếm
ngoài vắn vè tào lao

hôm nay luận chưa hết
ngày mai sẽ bàn thêm
miễn đừng trúng gió chết
buồn năm phút cho em

(1) = để gọi lễ lục tuần

(2) = chữ gọi người 60 tuổi

(3) = một loại nồi bằng đất\

Trò Chuyện Rạng Đông

1.

"anh hả?" giản dị, nhẹ nhàng
sao nghe âu yếm âm vang cả người
trái tim thầm lặng mỉm cười
làn da, gân máu tươi vui đậm đà

em hỏi và xác nhận ra

là anh, như thể anh là chính em
bốn mươi hai năm, chưa quên
cái giọng nặng nặng mà em phải lòng

cái giọng không ướp men nồng
không trau chuốt chữ không vần về thơ
cái giọng chân thật ngây ngô
mỗi lời như lún sâu vào trái tim

ngủ hơi là đã biết liền
giác quan bén nhạy vì ghiền tình anh
cảm ơn cô bé thanh thanh
em còn bé mãi bên anh cả đời

2.

"*anh hả ?*" đã làm anh ngồi
sững chùng một phút liếm môi cười cười
em thêm ngay.. "*nữa, lại cười*
không nhìn mà thấy anh rồi đó nghe !"

thấy thật không ? anh nhéo nè
ngắt cho hai má hoe hoe ửng hồng
cắn thêm một miếng được không ?
"*chỗ nào cũng được... đừng hồng em đau*"

biết em lì đã từ lâu
nên cho khát nợ mai sau có ngày
"*ước chi gặp mặt anh ngay*
để đòi món nợ cho vay năm nào"

3.

chuẩn bị tinh thần đi cô
tôi làm đúng giấc chiêm bao tức thì
rạng đông một kẻ thâm thì
bên kia một kẻ vùn vi sợi tình.

Lan Man Lễ Tình Nhân Năm Nay

trái tim anh như cánh đồng mùa hạ
nắng tháng tư làm nứt nẻ khô cằn
mưa không thấm, đất thiêu đành tàn tạ
gió đêm nồng chợt hoang phí ánh trăng

không em ạ, chớ sai lầm nghĩ vậy
anh vẫn còn đầy ắp nhựa tình yêu
sự thể hiện phải theo thời đổi mới
tình nồng nàn không đông đềm ít nhiều

em yêu hoa, chuyện đã xưa như đất
em yêu tiền, chuyện hiện đại, đương nhiên
hoa và tiền cả hai anh hơi thiếu
chỉ được cái thừa vớ vẩn trong tim

anh lỡ cỡ giữa hai thời gian sống

tình đôi khi chỉ là chuyện trả bài
mượn bó hoa cho màu mè lãng mạn
sống thử liền tay, lượng sức ngày mai

cũng có lúc anh vô cùng lắm cẩm
mượn hương em cho thơ thở dài hơi
em bực dọc sao rề rà chạm tới
thời a còn đâu hơi sức thanh thoi

tự kiểm thảo, anh dễ dàng phát hiện
tình yêu anh vẫn còn rất ngon lành
đủ quyền biến để làm Tôn Hành Giả
tùy thời cơ đối tượng, lột chân thành

yêu đâu thể chỉ thuần là toan tính
là đo lường bằng giá trị đóa hoa
mặc kệ đời bắt chước nhau kiểu cách
anh rót vào em những tha thiết đậm đà

sẽ dịu ngọt khoan thai như chọn chữ
sẽ mơn man triu mến như gieo vãi
sẽ áp đảo vội vàng như gặp ý
sẽ lắng sâu như thở hít bình thân

sẽ hùng hổ trong lớp đời đạo mạo
sẽ dịu dàng trong vỏ bọc du côn
mọi diễn đạt sẽ tùy nhiều tác động
căn bản yêu thương, thoát xác thơm hồn

nói bá láp cũng là quà em ạ
nghĩ tao lao cũng từ nhớ yêu thôi

mùa lễ tình nhân năm nay sắp tới
tặng anh cho em, là chuyện xưa rồi

ngoài quà tặng âm dương, điều đã hẳn
anh cho luôn em những vớ vẩn này
không cần nói yêu em, không phải ngượng
thơ lót rồi, mời em nằm xuống đây

2011

Sớm Mai Làm Thơ

đỗ giấc không xong dậy ngồi, hai giờ sáng
hé sáo nhìn, mưa thút thít qua đêm
cành cây động hình như chồi gió vương
hàng xe nằm ngoan ngoãn ngủ lim dim

quay mặt lại, ba giờ già hai phút
nâng gối che nghiêng mặt vợ nhẹ nhàng
bật khe khẽ ngọn đèn soi gục mặt
mở máy chờ, bàn tay úp hoang mang

tròng kính lão chừng như mờ dần lại
khăn giấy lau vệt bụi mảnh như tơ
chợt thấy khát sẹ mở chai nước lọc
hóp nhẹ nhàng hồn chưa nở ra thơ

mặt hình mở microsoft word
trở đầu bút chì, ngẫm nghĩ linh tinh
gõ một chữ, gõ liền hai ba chữ

lộp độp thơ treo mặt phẳng vô tình

vợ duỗi chân mềm chao theo hơi thở
quay ghé nhìn, gượng nhẹ đứng lên
bốn giờ sáng, đầu thấy hơi lão đảo
hạ kính, đi vài ba bước bông bênh

cửa phòng vẫn đóng im, quay gót lại
ngã lưng lên khép nép một bên tình
hơi thở âm hâm trái tim trẻ lại
nụ hôn hồng còn ngái ngủ lặng im
đêm mưa 16-4-2010

Một Lần Ghé Thăm

đã hẹn thăm vào thứ hai thứ sáu
để cho em thông thả nghỉ ngơi
sáng hôm nay nhớ nhung tìm tới
mừng được em âu yếm tươi cười

em pha đãi cốc cà phê nóng
tự tay bung đưa đến tận môi
mùi khói thơm quyện hương em ấm
nguồn thanh xuân đốt ấm cả người

cuộc nói chuyện nhiều khi ngỡ ngần
nắm tay em hôn mỗi nhánh hoa

ghiền ngón út mút ngon như mật
ngón trở rung rinh chừng đã xuýt xoa

ánh mắt biếc vẫn còn hiệu nghiệm
như năm xưa năm xưa xa mù
người chẳng mới nhưng tình không cũ
nồi nong nà nãi mãi mãi thặng dư

yêu không nói yêu một lần nào cả
môi khóa môi nhốt nhịp tim đầy
căn phòng rộng hẹp dần lại mãi
diện tích hai người vừa đủ loay hoay.

Đà Nẵng Sau 18 Năm Ly Biệt

sợ khóc ngất khi đứng trên ga cũ
nhưng lạ lùng, tôi tỉnh rụi như không
càng lớn tuổi vốn càng mau nước mắt
lệ tôi đâu, không lẽ chảy trong lòng ?

cảm ơn gió e dè thơm mái tóc
cảm ơn đêm sập tối sớm hơn xưa
tôi lọng cọng bước theo sau chân vợ
mắt nhìn quanh như thủ thế, lạ chưa ?

không mộng mị nhưng bất ngờ chột tỉnh

tôi vừa nghe ra tên gọi của mình
và trước mắt đám thân nhân ruột thịt
đang vỡ òa những âm khúc nhân sinh

ông anh tôi, cũng giống tôi ngượng ngập:
- chú thím đó à, đi có mệt không ?
một cái vỗ vai nhiệm mầu xóa hết
mười tám năm thương nhớ đọng trong lòng

bà chị tôi, hóa ra còn dễ khóc
sờ đưa em như tìm những vết thương
chị sùi sụt, tiếc chưa từng ngắt véo
mà sẹo đâu ra, tím khắp thịt xương

thằng em tôi, đứng lặng yên quan sát
mắt như cười, tay như nói điều chi
trời đất biết và cả tôi cũng biết
tình anh em đâu có mới mẻ gì !

đám cháu tôi, mười mái đầu xúm xít
khép nép cười, chỉ chỏ, nói vu vơ
riêng Mỹ Hạnh không dung mà thút thít
làm sui rồi còn mít ướt hay sao ?

đêm thong thả đưa tôi vào thành phố
đường nào đây sao tôi nhận không ra
trốn đâu rồi cổng Mê Linh, Chợ Mới
đèn đỏ xanh hay nhân ảnh lập lờ

vịn đột quy hiếm nghèo của nhạc phụ
tôi theo vợ về thăm lại ổ tình xưa

mừng lẫn tiếc theo vòng xe hội họp
thừa vô tư lòng vẫn chợt nắng mưa

nhớ câu nói đời “phồn vinh giả tạo”
đâm hoang mang nhìn sinh hoạt đồng bào
lỡ sung túc, đua nhau vào quán nhậu
hay uống cầm hơi để được chiêm bao ?

không rộng lượng nhưng chẳng còn định kiến
sung sướng bước lên mặt đất quê tình
cây cầu mới là món quà hãnh diện
tôi soi mình cho sông mãi lung linh

biết đã mất dốc tuổi thơ thân thiết
cũng xuống xe ngồi cho sát Cầu Vòng
mặt lộ nóng vài giây hâm thương nhớ
chuyện đương nhiên sao vẫn xót xa lòng

tôi qua phố, ngày suốt ngày tôi qua phố
ba tuần liền sao chẳng gặp lại tôi
đứng chụp ảnh những nơi quen thân nhất
cảnh với người như đã ngại đi đôi

không dám nhắc những tên bè bạn cũ
những tên người yếu điệu thuở mười lăm
bước mỗi bước vẫn hiện linh hiện diện
lạc đi đâu khi đã nhốt trong lòng

tôi cúi lượm cọng rác nằm thoi thóp
thổi cái vù cho nó biến ra thơ
thơ chẳng có tình tôi đành phiêu lãng

quê tình ơi, tôi được đậu chỗ nào ?

05-02-2009

Nói

1.

nói nhiều em sẽ chán thôi
nên anh ngậm miệng giữ hơi đan điền
một mai may mắn có duyên
tay trong tay úp liên miên tới ngày

bù cho khoảng trống lâu nay
để em lượm ngọn cỏ may cuối mùa
sống thanh thoi có dư thừa
tình yêu hầu hạ sớm trưa bên mình

riêng anh vẫn được rùng mình
y như thưở chạm môi tình đầu tiên

2.

nói thật, em nghi nói đùa
nói khoác nói lác để đưa cao mình
bởi thật anh giống như in

một người thánh thiện khó tin vô cùng

thôi thì, anh nói chung chung
rằng anh quả thật nhớ nhưng rất nhiều
nhớ nhiều phỏng được bao nhiêu ?
thì đâu cũng cỡ em yêu nhớ người

nếu mà em chẳng hiểu tôi
là em chẳng hiểu em rồi đó nghe !

3.

nói lớn, em vờ không nghe
dịu dàng nói nhỏ em nghe chưa nào
nói năng của anh ra sao
em hiểu lòng dạ anh bao nhiêu tình

nói thầm như thể làm thinh
xem ra em rất thông minh hiểu rồi
tình anh gọn hai chữ thôi
yêu em, em gánh cả đời oằn vai

hạnh phúc hay là thiên tai
tùy hai người chẳng riêng ai, ngại gì !

4.

nói đông nói dài làm chi
xin anh nói thẳng đôi khi rất thèm
ngậm môi em mùi vị kem

để nghe ngọt lịm suốt đêm mơ màng

nói bạo nhưng rất đàng hoàng
niềm ao ước vốn nhẹ nhàng thanh cao
anh chưa nói xạo khi nào
bởi em như một trái đào cỡi tiên

nói ví dụ, đã thấy ghiền
nói chi đến chuyện có quyền hay không

5.

em tin anh chẳng nói ngông ?
yêu em anh nói thật lòng anh luôn
nói quanh, nói sảng, nói suông
cũng vì quá nhớ, quá thương yêu đời

nghe em nói giỡn khơi khơi
anh lo em chỉ nói chơi, nói đùa
nói rồi lại nói, đẩy đưa
xin em nói thiệt nắng mưa trong lòng

anh mang tim đựng triệu dòng
tình em mưa nắng đục trong suốt đời.

6.

em dại, em chỉ phỉnh chơi
anh yêu đời, vẫn tin lời em yêu
nói thỏ thẻ sáng sang chiều
như đọc kinh thánh tình yêu nhiệm màu

dù cho chạm trán nổi sào
anh vẫn tình nguyện theo hầu một bên
nói ngon nói ngọt yêu em
nói nhăng nói cuội rủ em mỉm cười

em vui là chính ta vui
nói nghiêng nói ngả tới lui một lời
yêu em yêu quá mất rồi
nhớ em như thể nhớ người trăm năm

Chạy Xe Trên Bạch Đằng (tây)

trở về với Bạch Đằng (tây)
chạy xe thông thả như ngày xưa xa
từ Lê Đình Dương queo qua
bắt đầu chỗ ở Như Thoa năm nào
gió tình nghịch hỏi thì thào:
Kim Uyên biệt xứ đã bao lâu rồi ?
lạ chưa ? tôi chẳng tìm người
chạy rong mong gặp lại tôi một thời

tháng ngày như nước sông trôi
riêng tôi vẫn rất là tôi bình thường
không hận vì những tang thương
không già vì những đau buồn tự nhiên
không tĩnh tọa, không an thiên

lòng tôi vẫn rất bình yên, nhẹ nhàng
nhìn đâu cũng thấy nắng vàng
nhìn đâu cũng gặp cò mang da người
một đoàn dĩ vãng theo tôi
pha trong câu chửi tiếng cười bình dân

Bạch Đằng dù đang trở bông
treo tranh dựng tượng đỏ hồng nghênh ngang
nói dài như đường cái quan
dở hơi, tôi thấy như bàn tay thôi
trước bao hoành tráng tuyệt vời
mừng tôi vẫn nhớ những nơi lụn tàn:

đây rồi cái bến xe-vàng
rước, đỗ khách của chợ Hàn đông vui
Cầu-tiêu-ông-Phước thừa người
vẫn như còn đó đàn ruồi vô tư
bay lên đậu xuống lừ đừ
vo ve âm điệu thiên thu buồn buồn

đây rồi Bến-Cá trơ sườn
xi măng cốt sắt phơi sương gió đời
trộn đều hương vị thơm, hôi
cho không gian ấm tình người thị dân
chuyến phà An Hải, Hà Thân
mấy lần tôi biết băng khuâng đứng nhìn

và đây mái nắng rung rinh
mấy lần tôi đứng búng mình xuống sông
quờ tay rẽ nước chạy vòng
tưởng như hóa cá phiêu bông thủy cung

“âm dương cách biệt ngàn trùng”
thâu trong gang tấc vẫy vùng huyệt hơi

tuyệt chưa, cái chỗ tôi ngồi
mặt ghé đá trở đồi mỗi hoa cương
dàn hoa chưa một nhành vượn
đứng làm dáng đã dễ thương vô cùng

ngồi nhìn, sinh bệnh nhớ nhung
mái tóc và cả khoảnh lưng nắng chiều
lướt dọn sóng, lượn dập dìu
lòng tôi chao động ngọn triều nhấp nhô

ơi cô em của Lược, Thao
bỗng dựng thành nụ ca dao bất ngờ
tưởng như ông Út-Mô-Tô
tôi bay trong lúc vẫn vợ theo tình

sông Hàn màu nước thủy tinh
không soi, tôi cũng biết mình bảnh trai
thiện tai, thiện tai, thiện tai
mấy bài thơ đã lai rai tượng hình

gió rơi ngọn lá vô tình
nhìn trong giấy lát tưởng hình như ai

ồ đây cái chỗ sát vai
đứng đầu gió thổi độc tài, mị dân
học đòi làm gã dấng thân
chẳng thành công, chậm thành-nhân-bình-thường

xa rồi cái thuở xuống đường
lên tay xuống ngón đống tuồng đại ca
hét hò lăm cũng chỉ là
chàng thư sinh trói con gà không xong

chân tay như đã thuộc lòng
qua set (cercle), xuống trộm thông dong nhẹ nhàng
gió sông thân mật vai quàng
nhìn quanh không hẳn hoàn toàn khác xưa

và tôi không đến nỗi thừa
trở về như một giọt mưa tình cờ
thò tay vào ngực tìm thơ
rắc xuống mặt đất dòng tơ đậm đà
xin lòng làm được lớp da
bọc lên đất đá hương hoa tình người
tôi đi lăm bằm nói cười
hạnh phúc làm được một người u mê

theo Bạch Đằng tây tôi về
những nơi sẽ được chinh tề nói thêm
cho dù phía trước không em
mượt mà vẫy gọi lênh đênh mơ hồ

đi đâu ? ra tuốt Nam Ô ?
(viết muộn 7 năm sau lần về Đà Nẵng)
2009

Núi Vàng, Nghĩa Địa Một Bàn Chân ⁽¹⁾

gửi bác sĩ Kenyon Kugler và bé Phúc xa xưa

núi Tròn, núi Đẹp, núi Ngang (2)
một phần đời lót dưới tàng lá xanh
đàn chim hót hoảng bay nhanh
bỏ rơi tiếng gọi nhau thành thơ tôi

qua nương lội suối băng đồi
chợt đi chợt đứng chợt ngồi phân vân
mây trời đang dẫm dưới chân
vẫn quần quai muốn phân trần điều chi

nắng rồi mưa có kể gì
cái thân lính chiến làm lì ngu ngơ
đụng rồi - quả thật bất ngờ
tự nhiên cảm thất tình bơ, nhẹ nhàng

thế rồi tôi lên núi Vàng
bằng trực thăng giữa chiều loang cánh đồng
nằm im mà thấy bênh bồng
nghe như mây đảo vòng vòng trong tim

tỉnh ra sừng sốt giật mình
một đoạn chân đã tuyệt tình bỏ đi
bỗng thành cậu bé tức thì
thút tha thút thít như khi bị đòn

gượng nhìn ra bóng hoàng hôn
trải mình giữa đám lá còn thanh xuân
lót lòi chia buồn dưới lưng

tôi nằm đếm bước mùa xuân đang về

núi Vàng, cối đặt mộ bia
cho bàn chân trái năm kia ... mơ hồ
lang thang trên mạn... tình cờ
gặp hồn đất cũ thân thờ mấy hôm

cảm ơn bạn đã có lòng
dưỡng nuôi kỷ niệm xanh dòng nhớ thương
bạn giờ về lại cố hương
phận tôi trôi nổi tha hương hết thời

cái chân một thuở đánh rơi
hình như đang nhớ đến tôi, khóc thầm
nỗi buồn bất chợt nẩy mầm
gió mang về nở nụ bông núi Vàng

04-3-2010 (41 năm sau một buổi chiều)

*(1) Núi Vàng thuộc Đức Phổ Quảng Ngãi, bản doanh
căn cứ Bronco thuộc lữ đoàn 11 kỵ binh Hoa Kỳ, nơi có bệnh viện dã chiến Mỹ*

(2) Tên riêng, đích thật của ba dãy núi

Nhớ

nhớ em nhớ lạ nhớ lòng
nhớ như sắp sửa nổi khùng nổi điên
nhớ da diết những đường viền
thơm xiêm y mỏng sát liền thịt da

nhớ em chợt thấy gian tà

qua từng giấc mộng trở ra thất thường
nhớ em như thể trúng thương
dao đâm đâm xoáy máu tuôn đầm dề

nhớ em vợ vẫn chửi thề
đường dây điện thoại u mê vô hồn
nhớ em muốn đào lỗ chôn
sâu ba tấc đất héo hon nỗi buồn

nhớ em nằm úp xuống giường
ngộ ngoạỵ tay kiểm xương sườn đủ không
nhớ em giận mình cãnh hông
xưa trông cây dỏ chẳng bông trái nào

nhớ em cầm cái bừa cào
xói lòng ươm lại nụ ca dao tình
nhớ em ngồi cười một mình
ơ kìa, nước mắt thành linh rớt ngang.

Ngoại Tình

làm thơ là đã ngoại tình
nhớ vu vợ, loại ngoại tình dữ hơn
tôi không hề nói ba lơn
phát biểu chính xác hết trơn đó mà

nhớ có đôi tượng gần xa
ngoại tình thượng thặng thuộc ma quỷ rồi
nhưng riêng trường hợp của tôi

đương nhiên khác biệt mọi người chung quanh

thứ nhất, thơ là vi trùng
ẩn cư trong máu, nằm vùng trong tâm
nhớ vu vơ vốn ăn nằm
như một thực phẩm lâu năm quen dùng

thứ ba nhớ có chân dung
là một nhan sắc vô cùng tinh khôi
ít ra tôi có một người
để yêu để nhớ suốt đời sống thơ

yêu là hạnh phúc tình cờ
ngẫu nhiên dẫn đến bất ngờ rất mau
yêu vợ, ưu tiên đứng đầu
yêu thêm người khác cũng đâu mất gì

cũng năn nỉ cũng thâm thì
cũng hôn cũng hít tứ chi mặt mày
cũng mê từng thổi ngón tay
lông măng, nhánh tóc bay bay dịu dàng

yêu là phẩm chất cao sang
ngoại tình cũng chỉ nhẹ nhàng thế thôi
chẳng phải biến thái, dở hơi
chỉ hơi tham của quý đời sống cho

yêu đâu có thể giả đồ
nên phải khéo léo dẫn đo công bình
cần hy sinh phải hy sinh
thương yêu tất cả người tình giống nhau

nhưng ngoại tình... rất đau đầu
phập phồng ngó trước nhìn sau tối ngày
thứ vị nằm ở điểm này
lắm la lén lút mặt mày trầm tư

khi linh hoạt lúc lờ đờ
thiên biến vạn hoá cũng từ nhớ nhung
cả hai cùng một điểm chung
không com không phở sâm nhưng đồng đều

phải tùy nghi biết ăn theo
tình trên đôn gánh giống treo hai đầu

Hương Chỗ Em Nằm

hôm qua cười nói ra thơ
hôm nay hôn vía phát phơ bông bênh

đặt tay lên chỗ của em
nằm còn hằn dấu một bên góc giường

giật mình chạm phải mùi hương
em còn bỏ sót yêu thương nồng nàn

câu thơ u ám tối om
úp úp mở mở với toàn ngụ ngôn

mất không mất, còn không còn
lơ lơ, lửng lửng, bồn chồn, lang lang
xa không xa, gần chẳng gần
đậm đà còn mãi nợ nần cho nhau

nhớ nhung lúc cạn lúc sâu
lòng trăm năm vẫn thấm màu tình yêu

trong bình thường có cao siêu
người trong cuộc hiểu, bấy nhiêu đủ rồi
làm thơ tình, một thú chơi
phải luôn phải lách nhiều nơi tình tình

thơ tôi u u minh minh
y như chữ nghĩa ngoại tình đâu đâu

Tưởng Vọng Hoàng Sa Đảo

tưởng dễ viết bài thơ thời sự
như thời luận chinh chiến bằng thơ
lòng không trơ, đầu không trống rỗng
sao để yên trang giấy nằm chờ

hôm nay gió lớn như là bão
cả tuyết lẫn mưa cùng hoành hành
ngồi trong phòng ấm nghe sóng biển
từ đại dương xa gọi thất thanh

trước mặt lù lù trăm đảo mọc
xanh xanh cây lá thở thông dong
vô tư ngàn loại chim đua hót
trời biển chờ nghe những tiếng lòng

ta đã ghé chưa ghénh đá dựng
đời đời sóng vỗ ầm quanh lưng
Đảo Cây, Đá Bắc, Linh Côn...đợi
tiếc một thời qua, đã lừng khùng

còn dịp nào lên hòn Hữu Nhật
trình diện cùng ông Quảng Ngãi ra
đo vẽ chi li từng tấc đất
ngắm xương máu Việt mà trở hoa

còn dịp nào lên hòn Quang Ảnh
cao nhất Nguyệt Thiềm hóng gió khơi
thả bộ giáp vòng hình bầu dục
vớt san hô làm báu vật tạ trời

còn dịp nào lên hòn An Vĩnh
tưởng về Vạn Lý Hoàng Sa Châu
Nguyễn triều một thuở trang trọng giữ
từng trái mù u cũng nhiệm màu

còn dịp nào lên hòn Duy Mộng
đất không cây mọc, xếp chân ngồi
con đò ai rẽ vào lạch nhỏ
chờ nặng lòng ghe tiếng chim trời

còn dịp nào lên hòn Bạch Quý
bảy chìm ba nổi đá, san hô
thủy triều rút xuống bao lâu nhỉ
có kịp chớm vừa một ý thơ

còn dịp nào lên Quang Hòa đảo
đông tây địa chất khác biệt nhau
chim muông thảo mộc tùy phương thổ
lộng lẫy tồn sinh những sắc màu

còn dịp nào lên Tri Tôn đảo
thấp đủ thòng chân chạm nước sâu
hải sâm chao cánh ba ba lội
ai phủ san hô lộng lẫy màu

còn dịp nào lên Phú Lâm đảo
ngóng về Đà Nẵng gọi không không
tiếng tình vượt mấy trăm cây số
để nhắc chừng người nhớ núi sông

còn dịp nào lên hòn đảo chính
Hoàng Sa, da thịt của quê cha
ba mươi cây số vuông lời lẫm
thơm ngát hơi người lính Quốc gia

ta sẽ vào ngay Đài khí tượng
báo tin thời tiết thẳng về em
biển lặng, trời xanh hằng chờ đợi
công bình, lẽ phải cùng trái tim

chợt thả tầm nhìn về phương bắc

lập lòe chớp tắt ngọn hải đăng
mười hai hải lý còn trông rõ
hương-về-quê-mẹ sáng như trăng

chẳng nhắc làm gì ta cũng ghé
Miếu Bà thời Minh Mạng lập bia
hãy nhìn thẳng góc tây-nam-đảo
thấp thoáng hồn ta đứng châu rìa

và lẽ dĩ nhiên ta quì gối
sờ lên mặt chữ đã bao năm
chủ quyền bia đá không là đá
là máu Việt Nam sống thâm trầm

ta sẽ nhìn sâu những bãi ngầm
ngâm thân trong biển đã bao năm
bàn chân của đảo ngàn năm ấy
sẽ bước về đâu theo tháng năm

ta sẽ trèo từng mỏm đá cao
hai bàn tay bám gió hư vô
nghe hương, phân loại đàn chim đậu
xem chúng định cư từ thuở nào

bỗng chợt lạnh mình, ai thổi ra ?
hồn anh hạm trưởng Ngụy Văn Thà
cùng bao đồng đội theo về đất
mộ nước vỗ hoài sóng xót xa

chiến sĩ, anh hùng nối tiếp nhau
máu xương chẳng mai một về đâu

tình yêu tổ quốc không cần học
vẫn dậy từ tâm rất nhiệm màu

chợt giận, chợt thương, chợt hồ người
câu thơ chợt lấm những ngậm ngùi
ai lần hồi bán từng hạt cát
để sống không ra một kiếp người

30 Năm Tác Phẩm Người

tháng ba gầy sùng, (1) tôi về
phủ chân, lên bộ ván, thề, nghỉ chơi
gác tay lên trán nhìn trời
gặp cơn mộng dữ *đổi đời - hồi ơi !*

vào rừng, lên núi khơi khơi
ngậm nghe khỉ dạy làm người tự do
hốt mây nặn vôi con đò
kéo neo mà chạy khỏi lò sát sinh
bứt giây chuỗi cột quanh mình
tình thơm mấy nhánh linh tinh ăn đường

vóc lòng *thấp tạ* quê hương
chín đi, một ở , bốn phương *quê nhà*
lặn lưng gói *thơ Nguyễn Sa*
mà đi vẫn nhớ bóng hoa hương dứa

trải *qua mây trời sương mưa*
một trang đời mới vẫn thừa long đong
sông Côn mùa lũ mây dòng
cuốn không kịp những bèo bồng đắng cay ?

tôi như *người đi trên mây*
cuối ngày ngồi lại xem tay đoán mò
căn phòng thao thức buồn xo
cây gậy làm mưa cũng co bất ngờ
rất may, chợt *nghĩ về thơ*
chân trời lam ngọc đó chờ đợi tôi

mòn chân *ngơ ngác cõi người*
Dưa Cà Mắm Muối phai mùi đã lâu
may nhờ thêm mây sợi râu
tặng thêm phong cách mái đầu ngấm sương
đủ để *tưởng nhớ mùi hương*
đủ *sống và viết* vài chương chữ rời
đủ cho tôi tìm thấy tôi
tìm thơ trong tiếng nói người thân quen

căn nhà, cõi tạm giăng giăng
mây qua phố cũ sâu mon men vào
miên man nhớ lại thuở nào
trại kiên giam, cửa địa lao trùng trùng
quê hương anh dũng nghĩa trung
đáy địa ngục giữa núi rừng ngát xanh

vết thương đóng vết sẹo lành
bỏ qua thù hận mong thành ca dao
ba mươi năm, hạt mưa rào

tôi bay trong giấc chiêm bao trường kỳ
thơ tình viết một đôi khi
nhớ em chẳng biết làm gì vậy thôi

dù em *tờ mộng rách rồi*
nụ cười tre trúc qua thời hồn nhiên
vẫn ưu tiên, vẫn có quyền
ngày quanh quẩn mộng đêm triền miên say
nói thắm với đá với cây
để em làm gió biết bay sáng chiều
nơi nào cũng có tình yêu
của mưa gởi nắng trăm điều vu vơ

dặm nghìn chân bước phát phơ
mùi hương quế giữa đôi bờ tử sinh
chung cuộc, dòng chữ tâm tình
như gương *mình lại soi mình* vâng vi
tiếc thương *thương tiếc* những gì
người trăm năm cũ vừa đi đã về

ba mươi năm, muốn chười thề
mà thôi, thiện ác thủ huề với nhau
tôi ngồi thong thả sờ râu
nhớ lông em mọc những đâu cũng tình
câu thơ về người hiển linh
như hương mưa thở thơm tình lá hoa
l, tên tác phẩm của nhiều tác giả Việt Nam ở hải ngoại

Bộ Sơn Mài Mai Lan Cúc Trúc

cái tổ quạ lột bằng xương máu cũ
vua Hùng Vương thương cho ở bình an
từ đỉnh ván chuyên qua dần gạch sắt
thẳng đường bay xuôi ngược gió sông Hàn

tình bén đất bốn chồi hoa dần nở
bà mụ cung đã nặn thật khéo tay
âm dương đủ đề huề như mong ước
không ngựa nhưng xe lộc cộc mỗi ngày

từ hai bánh đã chạm vào bốn bánh
đời tâm đường dù chẳng phải gian thương
dính ít chữ, học đòi trao gửi sách
thơm trạm dừng chân cho kẻ qua đường

gió vẫn thổi quanh năm thành quen mặt
chợt bất ngờ hơi bão, tụt tan hoang
nghịch phải trả hay chỉ thuận tai nạn
dòng đời nghiêng theo hướng xuống suối vàng

tổ chưa sụp bản thân chao chân đứng
chòng chênh hoài chắc hẳn sẽ chìm trôi
em xót ruột từ phương xa với cứu
đổi đời xong, được tiếp tục đổi đời

nhờ quan chức vẫn di truyền hời lộ
tập ba hoa móc nối lợi ít nhiều
bỏ con tôm để chặt chiu con tép

được bật đèn bán đoạn tỏ tình yêu

vài trăm cây chỉ ẩm tay mấy lạng
vừa đủ lo cho ít bọc hành trang
khi cỡi gió bốn tay xoè sót được
nhấn cưới tay em non một chỉ vàng

hành lý linh tinh chảo nôi muống đũa
lãng mạn đèo bông hồn vía quê hương
dầu xốt lòng cũng loại dần phé thái
trái vết thương ra lốt tiếp đoạn đường

rất may mắn trong lời thôi vật dụng
đã biết đèo theo ít bộ sơn mài
vừa đủ khảm lượng cân người qui định
cũng đỡ lo một khoản ngăn ngày mai

tranh bán chạy, may chú em giữ lại
cho ông anh một bộ kỷ niệm chơi
vốn bé nhỏ nên thường ưa vĩ đại
bộ tranh còn thuộc vào loại cao ngời

nội dung cũ với Mai Lan Cúc Trúc
lồng từng đôi chim hạnh phúc bên nhau
nét uyển chuyển của cành hoa ngọn lá
động thông dong thời họa sĩ khởi đầu

năm tháng mỏng kỷ niệm dần có tuổi
tỏ ẩm xưa chỉ còn sót chút này
bốn mùa hoa từng năm theo nhau mãi
tôi vẫn ngồi, tâm thương ngoạn như say

qua từng dáng hoa, tên người thường mượn
tôi gặp mỹ nhân một thuở mê tình ?
đâu có phải, giai nhân đâu dễ ngộ
tôi chỉ gặp hoài tổ ấm xinh xinh

bộ sơn mài hẳn nhiên là kỷ vật
gói cả ngôi nhà ấm áp thương yêu
mê man ngắm tranh khác chi về lại
bạc thêm xanh, cửa sắt ngấm hương chiều

chợt nhớ rõ thời bé Bình cảm sốt
anh Phạm Văn Lương chở xuống Đạt Sanh
rồi anh Hồ Minh de xe chở Bích
bốn tháng non, rớt lỗ công, chẳng lành

thấy rõ quá Bảo leo trèo phá phách
Bách nhức răng lì lợm chỉ than đau
và con chó đêm nào tôi cũng khổ
đông xe tìm không biết nó đi đâu

cả quá khứ đời chúng tôi đọng đó
trên bốn tấm tranh thuộc loại xưa rồi
Trúc có thấy, Lan có nhìn rõ nét
nhưng linh hồn vẫn chỉ khoản đời tôi

sớm mai 06-01-2011

Đi Tìm Bóng Dáng Nhà Thơ Luân Hoán qua tập thơ Thanh Thi

NGUYỄN THỊ HẢI HÀ

Theo bìa sau của tập thơ Thanh Thi do Thư Ấn Quán xuất bản năm 2011, nhà thơ Luân Hoán tên thật là Lê Ngọc Châu sinh ngày 10 tháng 1 năm 1941 tại Hội An, nhập cư Đà Nẵng cuối 1952. Ông hiện đang định cư ở Canada từ tháng 2 năm 1985. Ngoài bút hiệu Luân Hoán ông còn dùng các bút hiệu khác như Lý Phước Ninh, Cự Hải, Châu Hải Châu, Lê Bảo Hoàng, Trần Gia Nam, Hà Khánh Quân.

Trang mạng:

<http://www.luanhoan.net>

email: lebao_hoang@yahoo.com

luanhoan@hotmail.com

Tác giả đoán trước độc giả sẽ thắc mắc Thanh Thi là gì nên giải thích bằng hai câu thơ lục bát trên bìa sau của quyển sách. Câu lục ông viết: *Thanh thi không phải thánh*

thi.” Còn câu bát thì xin bạn hãy email ông mà hỏi, tác giả sẽ rất vui mà chuyện trò với bạn đọc.

Tôi thú thật là tôi rất dốt thơ, không biết làm thơ, do đó tôi không dám bình thơ. Hôm nay ở vai trò độc giả, tôi cố vẽ chân dung nhà thơ Luân Hoán bằng những bài trong tập thơ này.

Luân Hoán là một người si tình, vì si tình nên ông trở thành thi sĩ để ca ngợi tình yêu và người yêu. Tác giả là người mẫu mực ngay cả trong sự si tình. Yêu người ông yêu có qui luật hẳn hoi. Bài thơ đầu tiên, Nội Qui, có mười qui luật cho người trong cuộc tình. Từ một đến mười gồm có:

biết mơ màng, đừng quá chàng ràng kẻ bên, giả bộ lem nhem vẫn về làm dáng, phỉnh em đúng lúc làm thình đúng giờ, biết vào biết ra, sành điệu đào hoa, hài hước nghiêm trang đi đôi ăn khớp, hiền trước dữ sau, nuôi dưỡng cặp chim, chân thật đàng hoàng.

Luân Hoán yêu suốt đời, trong bài thơ Nếu Như ông viết:

nếu như còn sống một ngày

tôi quyết dành cả suốt ngày hôn em

nếu như còn sống một đêm

tôi sẽ nằm áp lên em cầm chùng

Người mẩu mực nên ông không say sưa la cà. Ông làm thơ Say nhưng không say rượu, mà say người đẹp:

hóa ra là tại vì em

váy cao sỏi bước chênh vênh phố chiều.

quả nhiên em là rượu đào

loại rượu chẳng uống ào ào được đâu

phải ngậm cho môi ngấm lâu

cho mạch hạnh phúc len sâu tế bào

rượu em, say chẳng dật dờ

say chẳng cần phải làm thơ làm gì

Ông có nhiều bạn bè nhưng ông không thích uống rượu:

anh hùng hào kiệt đều mê rượu

ta không hảo tửu, làm tiểu nhân

so vai đứng ngó đời ngang dọc

té đái trong quần chuyện tiến thân

văn nhân thi sĩ đều hảo tửu

ta không mạnh rượu, làm thường nhân

(Vô Duyên Cùng Mỹ Tửu)

ông uống nhâm nhi để chịu bạn nhưng không thích không khí ồn ào của tiệc rượu:

một phút ngồi nghe nói

sốt ruột hết một ngày

một giờ nghe rượu hót

một năm còn như say

(Nhậu)

Luân Hoán bảo là ngày xưa ông nhất gái, nhưng ông *chỉ toàn thích những em xinh*. Theo đuổi tán tỉnh nàng mãi rồi cuối bài thơ thì chàng si tình lại lém lỉnh chối phăng *tôi bảo chưa yêu em có tin?*

Đã rõ ông là người si tình bây giờ tôi thử xem diện mạo ông ra sao. Đây rồi trong bài Nhìn, ông bảo *ta chừ đích thực đã già, cho dù ta vẫn là ta thuở nào, có cái sống mũi hơi hơi lồi, có mấy sợi râu dưới cằm*, ông nhìn chăm

chú mình rồi bảo *già đâu mà già, tào lao, đầu gối mắt cá bảnh bao vô cùng.*

Ở một bài thơ khác, Chân Dung Một Người, ông nhận xét về ông:

tôi hôm xưa, tôi bây giờ, và trăm năm vẫn gã khờ vô duyên.

Thật ra ông không mầu mịch lắm đâu. Ông thú nhận là đã Ngoại Tình với nàng Thơ.

Làm thơ là đã ngoại tình

nhớ vu vơ loại ngoại tình dữ hơn

...

nhưng ngoại tình . . . rất đau đầu

phập phồng ngó trước nhìn sau tối ngày

thú vị nằm ở điểm này

lắm la lén lút mặt mày trầm tư

Ông để lại một phần thân thể ở núi Vàng

Núi Vàng, Nghĩa Địa Một Bàn Chân (1)

gởi bác sĩ Kenyon Kugler và bé Phúc xa xưa

...

thế rồi tôi lên núi Vàng

bằng trục thẳng giữa chiều loang cánh đồng

nằm im mà thấy bênh bồng

nghe như mây đảo vòng vòng trong tim

tỉnh ra sừng sốt giật mình

một đoạn chân đã tuyệt tình bỏ đi

bỗng thành cậu bé tức thì

thút tha thút thút như khi bị đòn

Tôi đã thấy ông là người si tình, nhìn thấy dung mạo của ông, và tôi cũng biết ông là người thích triết lý Phật Giáo, phân vân giữa cái còn và mất, hữu hình và vô hình. Mời bạn đọc một đoạn trong bài Nhớ Tiểu Thư Đại Lộc trang 26:

ta đã làm thơ chép tặng em

nhiều bài ngớ ngẩn chẳng đáng xem

nên ta đòi lại và ta mất. . .

dù chưa bao giờ ta có em

cũng cái phân vân giữa cái còn và mất, ảo và thật, ta lại thấy trong bài Thơ Dành Riêng trang 82

ta thiếu em lúc nào?

nhưng chưa hề đánh mất

vẫn còn em sờ sờ

trong lòng ta chắt ngắt

Luân Hoán làm thơ thật dễ dàng. Ông có thể đưa tên của tất cả các bạn, thi sĩ và văn sĩ, vào thơ. Không ngủ được, rón rén thức dậy tránh không đánh thức người nằm bên cạnh, ông làm thơ. Viết bài thơ xong ông lại *ngả lưng lên khép nép một bên tình, hơi thở ấm hâm trái tim trẻ lại* (Sớm Mai Làm Thơ). Nằm bệnh viện được người đi thăm, ông làm thơ (Một Lần Ghé Thăm) những câu thật nồng nàn *yêu không nói yêu một lần nào cả, môi khóa môi nhót nhịp tim đây*. Về thăm lại Đà Nẵng sau 18 năm xa cách ông làm thơ. Trong 125 trang với 56 bài thơ, hơn sáu mươi phần trăm của 56 bài này là thơ tình.

Điểm độc đáo nhất của thơ Luân Hoán là độc giả sẽ không tìm thấy những câu thơ diễm lệ trau chuốt, không có cách thôi xao của Giả Đảo, không có cách trau chuốt đánh bóng chữ của Lê Đạt, không hận đời như thơ Nguyễn Tất Nhiên; bước vào cõi thơ của Luân Hoán tôi thấy một tâm hồn dung

dị chấp nhận cuộc đời với những thăng trầm của kiếp người. Bất cứ cái gì trong cuộc sống cũng có thể là nguồn cảm hứng của ông, các cô nữ sinh ở trường Hồng Đức, cú điện thoại của người quen, bức ảnh, chạy xe trên bến Bạch Đằng Tây, sinh nhật năm 67 tuổi. Khó mà tưởng tượng được một câu nói thường nghe trong cuộc sống hằng ngày vào tay ông lại biến thành một câu lục bát đậm đà. Không phải lúc nào cũng mẫu mực tuân theo luật lục bát, ông có những câu thơ lục bát trúc trắc, duyên dáng phá nhịp điệu như một chiếc răng khênh nghịch ngợm của một cô gái xinh đẹp. Thơ của ông như tôm chua càng ăn càng nghiện,

như rượu nếp than bà ngoại ủ trong bếp. Uống vào không biết là uống rượu, say mà không biết mình say, vì cái say rất đằm.

Tôi nói nhiều làm bạn đọc chán, xin mời thưởng thức thơ ông.

Nguyễn thị Hải H